JÁ JSEM
CESTA, PRAVDA I ŽIVOT
JAN 14,6.
5
1975
živá SLOVA

PÁN PROSÍ

„I vstoupil (Ježíš) na jednu z těch lodí, která byla Šimonova, p r o s i l ho, aby ji odvezl maličko od břehu" (Lk 5:3).

To je pozoruhodné, že Pán Ježíš prosil Šimona. Kdo to prosí? Přece tentýž Ježíš, který řekl: „Dána je mi všeliká moc na nebi a na zemi". A tento Velký a Mocný „nevyžaduje", „nezabavuje", ale prosí prostého a nepatrného rybáře o službu. To je způsob jednání Pána Ježíše. V Božím království není žádné nucení. Všechno se děje v lásce, přátelsky, dobrovolně.

Pán Ježíš je silným Rekem, který na Golgotě bojoval s peklem a porazil jej. Ten, který je silnější než nepřítel lidských duší, satan, by mohl přinutit lidská srdce, aby se Mu odevzdala. Ale On to nedělá. „Hle, stojím přede dveřmi a tluku" (Zj 3:20). On, král všech králů, se nevloupává, zůstává stát přede dveřmi a klepe. Pán Ježíš láskou přemáhá lidská srdce. Nehrozí, ale volá, „jako kvočna svá kuřátka".

Jak přátelský a líbezný je způsob Božího království! A právě to činí naši zodpovědnost vůči tomuto království tak vážnou. Naše srdce musí být velmi tvrdé, když toto přívětivé, přátelské volání neslyší. Kéž nám dá Pán milost, abychom Jeho ťukání na dveře slyšeli a otevřeli Mu!

W. B.

BOŽÍ PÉČE

„Potřebuji olej", modlil se mnich a Bůh zasázel olivový strom. „Pane", modlil se o něco později, „tento strom potřebuje déšť, aby se mohl zakořenit a růst". A Pán Bůh seslal déšť.

„Pane", pokračoval mnich, „můj strom potřebuje sluneční světlo". A slunce jasně svítilo a kapky vody se na něm třpytily.

„A nyní, Pane, dej mi mráz, aby dřevo mého stromu ztvrdlo." A hle, strom byl brzy obalen jinovatkou, ale hned nato uschnul.

Potom mnich šel do světnice svého kolegy a vyprávěl mu o své zkušenosti. Jeho kolega měl však zkušenost jinou, lepší:

„Já jsem si zasadil olivový strom a daří se mu velmi dobře. Avšak já jsem předal strom Boží péči. Ten, který můj strom stvořil, ví nejlépe, co potřebuje. Proto jsem se k Němu modlil takto: Pane, sešli mému stromu tolik bouří, tolik slunce, tolik deště a tolik mrazu, kolik potřebuje. Tys jej stvořil a nejlépe víš, co potřebuje. Ty se o něj postaraj!"

— o —

Tolik legenda, která nás vybízí k zamyšlení, zda i my neprosíme Pána za věci, které jsme si sami „naplánovali" místo toho, abychom každou starost svěřili s důvěrou Jemu!

-v.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

DUCHOVNÁ CHÔDZA

„Lebo chodíme vierou a nie videním" (2K 5:7).

Pre človeka je prirodzené, aby chodil. Žiaľ, nie len nemoc, ale aj moderný spôsob života čím ďalej, tým viac človeka „usadzuje". Sedí sa doma, po ceste do zamestnania, často v zamestnaní a pod., čo napokon škodí. A tak lekári samozrejme odporúčajú viac pohybu.

Aj kresťan má chodiť. V našom prípade sú „nohami" viera. Ak má mocnieť, rásť, byť k neustálemu úžitku, je potrebné ňou chodiť. Budeme ju potrebovať, až pokiaľ neprídeme do neba. Spurgeon o viere povedal: – Veriť znamená spoliehať sa na veci, ktoré nevidíme; ale účelom viery je vidieť veci, na ktoré spoliehame. Náš život má byť neustála chôdza vierou. Napriek prekážkam, ťažkostiam, neúspechom alebo únave, stále vpred a hore. Niet iného receptu pre normálny kresťanský život. Hoci akosi ubúda síl, „nohy" nás nechcú držať, Pánov povel je stále ten istý: – Vstaň a choď! Pokiaľ sa nezmení viera vo videnie, platí: Choďme vierou!

„Lebo sme jeho dielom, stvorení v Kristu Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré Boh vopred prihotovil, aby sme v nich chodili" (Ef 2:10).

Chodiť vierou zároveň znamená chodiť v dobrých skutkoch. O viere čítame, že je bez skutkov mŕtva (Jk 2:17). Veriť bez skutkov by znamenalo sedieť v člne a veslovať len jedným veslom. Prakticky to znamená neustále sa točiť na jednom mieste. Viera i dobré skutky sú prostriedky určené pre pohyb kresťana. Nemôžu byť jeden bez druhého.

Dobré skutky sám náš nebeský Otec prihotovil, aby sme v nich chodili. Nie je treba, aby sme ich ťažko dolovali, ako napr. známosť, treba len po nich siahať v každodennom živote. Snáď si myslíme, že viera sama o sebe postačí na cestu do neba. Ale je to viera, ak mlčíme, nenavštevujeme sa, nepomáhame, nestaráme sa o bremená druhých, nepodáme blížnemu aspoň pohár vody, aj keď vieme, že nám nepoďakuje? Pán od nás nežiada veľké dobré skutky tu a tam, ale žiada vytrvalú chôdzu hoci v malých dobrých skutkoch. Nuž robme dobre všetkým, kým je čas, nezabúdajme, že chodiť vierou, znamená chodiť v dobrých skutkoch.

„Ak žijeme Duchom, Duchom i choďme" (Ga 5:25).

Žiť a chodiť Duchom sa rozumie chodiť, jednať, správať sa tak, ako to prikazuje v nás žijúci svätý Duch. Keď počúvame o niekom, že je duchovný, nie vždy si to spojíme s vedením svätého Ducha. Skôr si myslíme, že jeho duch má patričnú úroveň (vážnosť, znalosť Písma, schopnosť vykladať a mnohé iné vlastnosti) a tak sa takto „duchovných" vyskytuje pomerne málo. Chodiť Duchom je však umožnené každému veriacemu. Nikomu nie je daná len časť svätého Ducha. Buď ho má celého alebo ho nemá vôbec. A tak chodiť Duchom môže a má každý z nás.

V poslednej dobe počujeme veľa o telesnosti kresťanov. Chodenie v telesných žiadostiach nie je však nič nové. Už apoštol Pavol mal s tým hodne práce, keď v tom istom liste, z ktorého je aj náš úvodný citát venuje tomuto problému celú stať (5. kapitola, verše 16–26). Prečo toľko žiadostí tela? Pretože naša chôdza pod vedením svätého Ducha je často len formalita. Robíme si ako chceme a žiadame na to ešte jeho súhlas. Nie tak. Pánov povel je jasný: – Choďte Duchom a nevykonáte žiadosti tela (G 5:6)!

„... žeby ste chodili hodne Pána, aby ste sa mu vo všetkom ľúbili nesúc ovocie v každom skutku dobrom a rastúc v známosť Boha" (Ko 1:10).

Apoštol Pavol tiež veriacim v Efeze pripomína, že majú chodiť hodne povolania, ktorým sú povolaní (Ef 4:1).

V armáde cisára Napoleona bol vraj vojak, ktorý mal rovnaké meno ako cisár. Bol to však opilec a veľmi zlý človek. Dostalo sa to do uší cisára. Dal si vojaka

predvolať a povedal mu: – Buď zmeníš svoj život, alebo zmeníš svoje meno. Ale hanbu mi robiť nebudeš!

Chodiť hodne Pána a jeho povolania je povinnosťou každého veriaceho. Dobrovoľne sme sa rozhodli pre jeho službu, sme si vedomí veľkosti odmeny, ktorá nás čaká v nebesiach. Má to byť zrejmé v našom praktickom živote, že patríme k sebe, že sa Pán nemusí za nás hanbiť. Tak, ako to s potešením vídavame pri dvojiciach mladých ľudí: – Tí sa k sebe krásne hodia! Dá sa to vždy o nás a Pánovi povedať? Predovšetkým skúmajme sami seba, či je naša práca hodna veľkého Pána a Majstra. Ak zistíme nedostatky, neodkladajme so zmenou života, lebo veď meno kresťan – Kristovec nechceme meniť!

„... ale keď chodíme vo svetle, ako je on vo svetle, máme obecenstvo jedni s druhými a krv Ježiša Krista, jeho Syna očisťuje nás od každého hriechu" (1J 1:7).

Chodiť vo svetle, ako deti svetla (Ef 5:8) je veľkou výsadou veriacich ľudí. Pán Ježiš nás premiestnil zo tmy, do svojho predivného svetla. V tomto svetle nie len že vidíme svoju biedu, ale aj nekonečnú lásku a krásu nášho Pána. Chodiť vo svetle znamená chodiť v čistote, v pravde, v poslušnosti. Cesta vo svetle a za svetlom je síce ťažká, namáhavá, ale zato bezpečná, plná radosti a požehnania. Bez svetla nie je pravého obecenstva s Bohom, ani s bratom, sestrou. Každý deň máme pamätať na očisťovanie, presvetľovanie nášho života. Hneď ráno a v priebehu dňa. Pretože tma a noc sa neustále hlási o slovo, je ona častým nepozvaným hosťom. Tisne sa do nášho obecenstva, do rodín, do zborov, do cirkvi. Nepriateľ si neželá chôdzu vo svetle. Musíme si toto nebezpečenstvo uvedomovať, nepodceňovať ho. Pravda, občas je potrebné ísť aj mocou súženia, skúšok, viery, ale so svetlom v ruke! Intenzita tohto svetla je závislá od napojenia na zdroj svetla – na Pána Ježiša Krista. On je svetlo sveta a chce byť aj svetlom môjho a tvojho života. Choďme s ním, choďme v ňom!

„A jestli Otcom nazývate toho, ktorý bez ohľadu na osobu súdi podľa toho, aký je či skutok, choďme v bázni počas svojho pútnictva" (1Pt 1:19).

Chodiť v Božej bázni neznamená chodiť v strachu z odsúdenia, zo straty spasenia a pod. Veriacim v Krista už takéto nebezpečenstvo nehrozí, pretože jeho spasenie je založené na dokonalej obeti Pána Ježiša na kríži. Ale Božia bázeň, to je rešpekt pred Bohom, to je zodpovednosť za čistotu života, to je vyhýbanie sa hriechu. O Božej bázni čítame v Písme, že ona je prameňom života, životom, múdrosťou, známosťou, pevnou nádejou, prídavkom dní, čistotou, nenávidením zlého, voňavou obeťou.

Naše pútnictvo k nebesiam má byť poznamenané týmito skutočnosťami, ktoré v súhrne tvoria Božiu bázeň. Keby sme v nej dôsledne chodili, nebolo by toľko pokleskov, problémov, nešťastných rodín, úbytku požehnania v zhromaždeniach, vlažností na Pánovej vinici. Nemusíme sa báť Boha ako sudcu, ale musíme mať bázeň zo zarmucovania Jeho tváre. Sám nám vo svojom slove viac ako 50 krát privoláva: – Neboj sa ... ! Ale platí aj táto správne chápaná pravda: Blahoslavený každý, kto sa bojí Hospodina (Ž 128:1).

„... a choďte v láske, ako aj Kristus miloval nás a vydal sám seba za nás ako posvätný dar a obeť Bohu na príjemnú vôňu upokojujúcu" (Ef 5:2).

Viera sa zmení vo videnie, nádej sa splní, ale láska nás bude sprevádzať po celú večnosť. Preto je označená ako najväčšia z troch stĺpov duchovného života. Láska patrí k podstatným vlastnostiam Boha. Ona je to, ktorá viedla Otca, aby dal Syna svetu a Syna, aby sám seba obetoval za hriechy sveta. Božia láska sa preniesla a stále prenáša na vykúpené deti. Boh „chodí" v láske, práve tak ako Pán Ježiš a aj nám prikazuje chodiť v láske. Chôdza v láske dáva plnosť chôdzi vo viere, v dobrých skutkoch, v Duchu, hodne Pána, v bázni Božej i vo svetle. Bez lásky by naša duchovná chôdza bola ťažkopádna.

Aj keď si myslíme, že chodíme v láske, často sa naša láska v zmysle 13. kapitoly 1. listu apoštola Pavla Korinťanom rovná túžbe: – Kiež by to bola v mojom živote pravda. Má byť a môže byť. Vieme, že v posledných časoch mnohí opustia prvú lásku, mnohí ochladnú a podľa Božieho Slova sa stanú ničím. Nech je nám Pánov príklad lásky mocnou vzpruhou v rozhodnutí pevným krokom vykročiť v láske do kráľovstva lásky.

-jk

Radost je bezpodmínečně nutným projevem nového života. Je jmenována v Bibli mezi ovocem Ducha (Ga 5:22) vedle spravedlnosti, pokoje, lásky. To není „přepychový předmět", který je možno postrádat, ale ovoce, které Pán u každého věřícího očekává.

Nedostatek radosti je tedy tak velikým proviněním, jako nedostatek lásky. Posuďme, zda považujeme takový život, v němž chybí radost, ze znevážení jména Kristova a tedy za bídu a hřích? Většinou umíme zdůvodnit svůj nedostatek radosti a omluvit jej, ale všechny naše důkazy ztrácejí přece svoji průkaznost, jestliže si uvědomíme, že **RADOST, kterou Pán při nás hledá, není důsledkem okolností, ale přítomnosti Ducha svatého.**

Radost jako ovoce Ducha zaujímá podivuhodně důležité místo v Novém zákoně. Jak často se v něm píše o radosti! „Království Boží je spravedlnost, pokoj a **radost** v Duchu svatém" (Ř 14:17). „Bůh pak naděje naplňuj vás všelikou **radostí** a pokojem u víře ..." (Ř 15:13). „Ovocem Ducha je: láska, **radost ...**" (Ga 5:22). Je tedy úzká souvislost mezi Duchem a radostí. Radost z Ducha je jiná, než lidská, která závisí na stavu duše a podle toho se mění. Je spojena s Duchem jako světlo s paprskem, květ s vůní, oheň s teplem. **Kde je Duch svatý, tam je radost.** Proto Pán Ježíš říká těm, kteří jsou jeho: „Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala ve vás, a radost vaše byla plná" (J 15:11). Radost Pána Ježíše je také účinkem působení Ducha svatého, který Jej naplňoval, neboť čteme: „Pomazal tebe, ó Bože, Bůh tvůj olejem veselé (radosti) nad všechny spoluúčastníky tvé" (Žd 1: 9b). Průkazem božství Pána Ježíše byla radost, a tuto zanechal těm, kdož jsou Jeho. Jaké je to pro nás povzbuzení a posílnění!

Radost potřebuje svůj předmět a obsah. Nejhlubší radost se vztahuje na určitou osobnost. Radost ženicha z nevěsty je nejslastnější lidskou radostí. **Radost, kterou působí Duch svatý, má za obsah a předmět Pána Ježíše Krista!** „I zradovali se učedlníci vidouce Pána" (J 20:20).

Tato radost je „královsky" nezávislá na lidech a okolnostech, zůstává tak dlouho, pokud Pán Ježíš žije a je jediným cílem našich přání a žádostí. Pokud zůstáváme v Něm, zůstává Jeho radost v nás.

Radost je síla! Již lidská radost dává sílu, takže práce se stává snažší a krok lehčí. Jakou velkou sílu skýtá však radost, kterou působí Duch Boží: „Radost Páně je vaše síla" (Nh 8:10). Jak často čteme ve Starém zákoně, že „byla veliká radost při všem lidu – i šli a zbořili oltáře model" (2Pa 31:1)! Radost dala svědkům první církve sílu „mluvit slovo" přes nebezpečí pronásledování a smrti (Sk 4:31).

Neříkejme, že doba je vinna naší bezradností – a tedy bezmocí církve. Doba není vinna, ale hřích! Jelikož radost v Pánu je ovocem Ducha svatého, je velmi citlivá. Zaznamenává i nejmenší poruchu našeho správného poměru k Pánu. Je tak citlivá, jako naše oko; cítí nejmenší dotyk – nejmenší cizí předmět – a jestliže se porucha neodstraní, oko onemocní nebo i oslepne.

Kéž Pán dá církvi i v dnešní době mocné působení Ducha svatého, aby jeho ovoce – radost – mohlo znovu růst a zrát.

-Ak

- **Ak máme šíriť vôňu nášho Boha, musíme rásť v Jeho zahrade.**
- **Náš pokoj sa nezakladá na tom, že sme tým, čo On potrebuje; ale na tom, že On je tým, čo my potrebujeme.**
- **Kto robí dobrú vec radostne, robí ju dvojnásobne.**

HĽA, ČINÍM VŠETKO NOVÉ

Právom možno tieto slová zo Zj 21:5 vyriecť po boji v tmavej noci v Peniel (1M 32:24–32). Po takomto zápase možno zaiste očakávať nádherný záver. Jakob sa dlho zdráhal vystúpiť na rebrík, ktorý videl vo sne. Ešte sa mu príliš páčilo na zemi. Máme však právo robiť mu preto výčitky? Či mnohí z nás nevystúpili doposiaľ iba na tú prvú priečku onoho rebríka? Nepokročili, nedostali sa ďalej ako po vykúpenie; posvätenie zanedbávajú. Kto je z nás bez hriechu, nech prvý hodí kameňom po Jakobovi. On sa nakoniec podrobil Božiemu vedeniu; nechal sa dôkladne rozdrtiť, a smie teraz okúšať pravdu slov, že „byť vystavený drteniu je bolestné, ale byť rozdrtený je nádherné." Jakob zažil pravdu z 2K 5:17 „Staré pominulo a hľa, všetko je nové!" Čo tu vlastne bolo nové?

Jakob dostal nové meno. Prečo sa onej noci Hospodin pýtal na jeho meno? Iste iba preto, aby si vo svätej prítomnosti Božej mohol plne uvedomiť význam mena Jakob – ľstivý, a aby sa sám sebe zošklivil. Dovtedy jeho chovanie celkom zodpovedalo jeho menu. V Božej prítomnosti sa Jakob iste veľmi hanbil. Avšak teraz, keď sa sám stal novým, obdržal aj nové meno – **Izrael.** Isteže sa pri ňom i potom vyskytovali mnohé nedostatky, ale odvtedy bol často menovaný menom Izrael. Príznačnou pre Jakoba je predovšetkým skutočnosť, že pri jeho smrtelnej posteli sa spomína meno Izrael. Nie tak je tomu s jeho semenom, lebo Starý Zákon sa neuzatvára menom Izrael, ale tým menej dôstojným – Jakob. To je skutočnosť pre tento národ ponižujúca. Národ sa neosvedčil ako Boží bojovník, ale zostal vo svojom zmýšľaní telesný (R 8:5). Ale tak, ako kedysi prežil Jakob svoje Peniel, raz celý národ zažije požehnanie Peniela; vtedy, keď pozná Toho, „ktorého prebodli" a bude žalostiť nad svojím hriechom.

Meno Izrael je vysoký titul, a nie iba meno také. Izrael – **Knieža Božie.** Kniežatá majú prístup k trónu; majú ešte viac: veľký vplyv a moc. Všetci k ním pohliadajú a očakávajú od nich veľké veci. Len pomyslime čím sme boli učinení: kráľmi a kňazmi nášmu Bohu (Zj 1:6)! Môže byť ešte niečo viac? Ale či aj chodíme ako Božie kniežatá?! Máme aj my veľkú moc a vplyv na svoje okolie takým spôsobom, ktorý by bol Bohu ľúby?

V Zj 3:12 čítame, že tým, ktorí zvíťazia je zasľúbené nové meno. Aj Pán sám príde s novým menom (Zj 19:16); a vykúpení Siona nesú nové meno na svojich čelách (Zj 14:1). Tieto mená sú nevymazateľné (Zj 3:5). Do tej chvíle Jakob nejedno miesto premenoval; napr. Lúz na Bet-el. Miestu, na ktorom sa s ním stretli anjeli Boží, dal meno Machnajim; a miesto, ktorým sa zaoberáme, pomenoval Peniel. V prípade Jakoba samého je tomu však inak. Tu je to Boh, ktorý mu dáva nové meno. Boh sa Jakoba opýtal na jeho meno a on mu odpovedal. Keby sa Boh opýtal nás, na naše meno, aká by bola naša odpoveď? Onen bohatý človek sa až na smrteľnej posteli dozvedel svoje pravé meno (L 12:20), ktoré mu dal Boh – „blázon". Keby nás Boh chcel pomenovať podľa našich charakteristických vlastností, ako by sme sa volali? Niektorí Korinťania niesli predtým ohyzdné mená, ale toto sa zmenilo (porovnaj 1K 6:9 a 2K 5:17)!

Jakob obdržal nové požehnanie. Prvé požehnanie získal od svojho otca ľsťou. Požehnanie, ktoré dostal teraz, urobilo z neho nového človeka. Božie požehnania majú vždy ďalekosiahly dôsledok. V zápase a slzách si Jakob vybojoval toto požehnanie, a tým dokázal, ako veľmi mu na ňom záležalo. K tomu jeden príklad z Nového Zákona: Tí učeníci v hornej dvorane v Jeruzaleme neustali, pokým na nich neprišla moc z výsosti (Sk 1:8). Aj my chceme vytrvať na modlitbách o nové požehnania, a neprešľapovať vo vychodených koľajách.

Jakob dal miestu nového požehnania nové meno. Dal mu meno Peniel (Tvár Božia), s odôvodnením – „lebo tu som videl Boha tvárou v tvár". Na tomto mieste prežil Jakob viacero ťažkých chvíľ. Bolo to miesto pokorného vyznania (v. 10) a zároveň miesto úporného zápasu (v. 11, 12). Ale bolo to i miesto obecenstva (v. 30).

Pri písaní týchto riadkov prišla za mnou jedna pani a povedala: „Keby som bola na inom mieste, dopadlo by to so mnou lepšie." Nie sebe, ale tomu miestu pripisovala príčinu svojej sťažnosti. Odpovedal som jej, že Gehazi bol na tom najlepšom mieste svojej doby, a predsa sa prejavil ako neverný služobník, zatiaľ čo Daniel a jeho traja priatelia slúžili Hospodinovi na pohanskom dvore verne a bez kompromisov. Ak ty sám si novým, aj miesto, na ktoré ťa Boh postaví, stane sa novým.

Jakob zažil nový deň. Po tom, čo Jakob pre svoj hriech utiekol z domova čítame, že mu slnce zapadlo (kap. 28:11). Tu ale, keď zaujal správne stanovisko k Bohu, slnko mu vyšlo. Nastal nový deň. Tak sa stane aj národu Izraelskému. Aj jemu zašlo slnko, lebo neslúžil Bohu Bet-ela a tak sa ocitol v biede, ako kedysi Jakob. Keď mu ale vyjde Ježiš – to slnko spravodlivosti s lekárstvom na svojich krídlach, rozbreždi sa pre celý národ nový deň. Jasne svieti potom Jakobovi slnko na ďalšej púti. A „keď chodíme vo svetle, ako je on vo svetle, máme obecenstvo jeden s druhým" (1J 1:7).

Jakob dostal aj novú pamiatku. Vo verši 32 čítame, že synovia Izraelovi od tohto zápasu Jakobovho s Bohom nejedia žily stehna na kĺbe bedra, na pamiatku onej noci, v ktorej národ obdržal svoje pekné a záväzné meno Izael.

Jakoba bolo odvtedy poznať podľa jeho chodenia. Čítame, že Jakob kulhal: niesol na sebe trvalý znak tuhého boja. Keď ho toho rána jeho príbuzní uvideli, spozorovali, že sa s ním stalo čosi zvláštne. Kulhal. Ľudia, ktorí s Bohom zápasili, prezrádzajú to svojím chodením. Nové srdce pôsobí nové chodenie. Jakob niesol o tejto skutočnosti podobné znaky ako Pavol (Ga 6:17). Jakob mohol povedať s apoštolom, že mu bol daný osteň do tela, a mohol sa teda aj on chváliť svojou slabosťou. „Keď som slabý, vtedy som mocný" (2K 12:7–10) .Boh si vždy cení to zlomené, slabé. Miluje tých, ktorí sú zdrteného srdca a poníženého ducha (Iz 57:15). Pravé požehnania sa prejavia vždy v novom chodení.

Jakob prišiel do nového obecenstva. Vyše 20 rokov bolo kvôli hriechu prerušené obecenstvo s Ezauom. V nasledujúcej kapitole ho vidíme zmiereného so svojím bratom. Kto má obecenstvo s Bohom, ten hľadá a tomu Boh daruje aj obecenstvo s jeho veriacimi blížnymi. V 1J 1:3 čítame, že naše obecenstvo je s Otcom a Jeho Synom a za týmto obecenstvom nasleduje (v. 7) obecenstvo s bratmi. Jeho základ je chodenie vo svetle. Jakob chodil vo svetle nového rána, východu slnka, a to viedlo k obecenstvu s Ezauom, dlho predtým prerušenému. Aj v tomto ohľade sa naplnilo slovo „Hľa, činím všetko nové!"

Br.

„Ti, kdož očekávají na Hospodina, nabývají nové síly."

Izaiáš 40:31

V původním textu je pro slovo „očekávat" výraz, jehož se používá na vyjádření soustředěnosti lukostřelce, který s nataženým šípem upírá svůj zrak na cíl. Míří tak, že je zcela soustředěn na cíl. Všechno ostatní, co by ho mohlo rozptylovat a od cíle odvracet, pro své oko zaclonil.

Ti, co očekávají na Hospodina, jsou takto soustředěni na Něho, s Ním cele počítají. Neděli svou pozornost na něco jiného, a jen tak „nabývají nové síly"! Zkusme se také my zcela soustředit na svého Pána, který nám zaslíbil, že bude stále s námi. Tak sami poznáme, co to znamená nabývat každý den nové síly.

D. O.

BIBLE PRAVDA a ČAS

Ježíš Kristus: „Naplnil se čas . . .“ (Mk 1:14–15).

Jakožto lidé žijící v časnosti jsme neodvolatelně spjati s časem. Tvrdě jsme to začali poznávat, když nám bylo uloženo přicházet do školy v č a s. V pracovním poměru poznáváme, jak je důležité, aby do našeho důchodu byl započten všechen čas, který jsme strávili v tomto poměru. Zákonem je stanoveno, kdy se naplní čas, aby bylo možno odejít do důchodu, atd. Povrchně myslícím lidem se může zdát, že je sice důležité, aby se naše země otočila kolem své osy vždy až za 24 hodin, ale že není důležité, aby to běželo obdobně i ve vesmíru. A podobní takovým lidem jsou věřící, kteří si myslí, že náš život je sice spjat s přesným vymezením času, ale že v dějinách Božího lidu takové přesné vymezení času nepotřebuje existovat, že nikomu a ničemu to neuškodí, když se dějepisec zmýlí např. o 200 let při stanovení doby, kdy v dějinách Božího lidu došlo k nějaké významné události. Božímu Slovu však neodpovídá takové myšlení. Jestliže Pán Ježíš při zahájení své veřejné učitelské činnosti řekl, že se naplnil čas, patří k tomuto naplnění i dané skutečnosti světových dějin, např. i fakt, že již druhý císař vládl v Římě a že jeho zmocněnec prokurátor Pilát vladařil v Judei, kdybychom se podívali do dějin, co bylo např. 200 let předtím, shledali bychom, že tehdy právě provozoval nad Judskem svou přeukrutnou vládu syrský král Antiochus IV. Epifanes. To by jistě nebylo bývalo vhodné naplnění času pro příchod Pána Ježíše.

Jestliže se dějepisec Božího lidu hrubě zmýlí, např. o 100 nebo 200 let, když uvádí dobu, kdy došlo k určité významné události v dějinách tohoto lidu, **uškodí to pravdě a zkalí to zrak pro vidění zákonitosti,** kterou Bůh vkládá do dějin svého lidu a která je spjata s určitým vymezením času. A nikdo přece nemá prospěch, nýbrž spíše škodu z toho, když je pravda poškozována a je zastíráno vidění Boží dějinné zákonitosti. Bible není sice učebnicí dějepisu Božího lidu, ale v biblickém obsahu jsou i prameny k tomuto dějepisu či k této historii – a to včetně letopočtů, které naznačují vymezení určitého času. Historie bez letopočtů není právě tak možná, jako není astronomie možná bez matematických čísel. Historie, která by nás nepoučila o tom, že Bůh dal dějinám svého lidu určitou zákonitost, nemohla by se stát předmětem zájmu pro myslícího člověka. Uspokojila by jenom takové lidi, kteří se dají zaujmout pohádkami, bájemi nebo pověstmi. Kdybychom však jenom slovy zdůrazňovali větu, že Bůh je dárcem dějinné zákonitosti, nemohlo by to uspokojit věřící, kteří mají skutečný zájem o dějiny Božího lidu. Tito věřící musí onu zákonitost **vidět,** jako fyzikové vidí zákonitost v přírodě. A k vidění zákonitosti v dějinách Božího lidu můžeme dospět jenom tehdy, když pozorujeme, že se v pravidelných odstupech času vyskytují v těchto dějinách významné události, ne sice totožně, ale zcela určitě o b d o b n ě, analogicky. Abychom tohle mohli pozorovat, je třeba, aby letopočty, které v Bibli jsou uváděny v různé formě, byly převedeny na formu našeho běžného letopočtu.

K tomuto převedení můžeme přikročit takto. Ve světových dějinách si najdeme událost, jejíž letopočet už je převeden na náš běžný, a vedle níž současně došlo k události, která je se svým letopočtem uvedena v Bibli. Je to např. smrt izraelského

krále Achaba, o němž víme, kolik let kraloval. K této smrti došlo ve válce, kterou r. 854 př. n. l. vedl asyrský král Salmanassar II. proti Achabovi (1Kr 16:29; 22:31–37: v nových překladech se již neuvádí „král syrský“, nýbrž správně „král asyrský“). Chceme-li se dovědět, kdy např. vládl Šalomoun, je třeba sečíst počet let vlády jednotlivých izraelských králů od Šalomouna k Achabovi včetně, a to tak, že zároveň od počtu let každé z těchto vlád odečteme jeden rok, protože rok smrti krále se dával do počtu let jeho vlády a zároveň do počtu let vlády následujícího krále, takže se takový rok počítal dvakrát. Dostaneme takto součet 116 let a když ho sečteme s rokem smrti krále Achaba, dostaneme r. 970 jakožto rok nástupu krále Šalomouna a rok smrti jeho otce krále Davida.

Ve čtvrtém roku své vlády, tj. r. 967, začal Šalomoun stavět chrám, což bylo 480 let po vyjití Izraele z Egypta (1Kr 6:1). Počítat roky od tohoto vyjití, to patřilo tehdy k izraelskému kalendáři (4M 1:1). Za Šalomouna bylo izraelské dějepisecví na výši doby a drželo se neomylně svého kalendáře. Proto neexistuje ani jeden nesporný doklad o tom, že k počtu oněch 480 let došlo nějakým nedopatřením nebo omylem. Vždyť tehdy každý 50. rok se stával „milostivým létem“, kdy zadlužení Izraelci se mohli domáhat nároku na oddlužení. Takový rok si nikdo nenechal ujít. A bylo jich od vyjití Izraele z Egypta jenom devět (50×9=450+30=480). Vyjití Izraelců z Egypta se tedy uskutečnilo r. 1447 (480+967) př. n. l. A můžeme mít upřímnou radost z toho, že tak velmi důležitá událost z dějin Božího lidu, jako je rozchod Izraele s Egyptem, má svůj vskutku nesporný letopočet, jenž je rozhodujícím i pro určení dalších důležitých letopočtů v těchto dějinách.

Někteří badatelé v dějinách starověku se sice snažili učinit rok 1447 sporným, čili se snažili ukázat, že Bible v letopočtech n e m á p r a v d u, ale tato snaha se nakonec stává neplodnou a marnou. Že je tomu tak, to si zde klidně a s radostí předvedeme.

1. Badatelé, plni nedůvěry k **biblickým** letopočtům, se podivně dali ovládnout **biblickou** poznámkou, že Izraelci vystavěli faraonovi skladištní město Ramses a Fiton a že toto místo se stalo východiskem jejich rozchodu s Egyptem (2M 1:11; 12:37). Proto kladou dobu tohoto rozchodu do začátku vlády faraona Ramsese II. (ok. r. 1294 až 1227); někteří ji kladou do průběhu r. 1290, jiní r. 1280 a ještě jiní a jiní do doby ještě pozdější. – Biblická poznámka, že jde o místo Ramses, je však učiněna také v biblickém záznamu o přesídlení Izraelců do Egypta (1M 47:11). Kdybychom tento záznam vykládali tak, jako se vykládá záznam 2M 12:37, museli bychom říci, že k přesídlení Izraelců z Kananejské země do Egypta došlo teprve za vlády faraona Ramsese II., což je nesmysl. Proto je nutno i záznam 2M 12:37 vyložit j i n a k než jako svědectví o tom, kdy došlo k rozchodu Izraele s Egyptem.

Po vyjití z Egypta r. 1447 Izraelci žili na poušti 40 let a svou novou vlast dobývali 7 let, takže v této vlasti žili od r. 1400. Když později v době, kdy v Egypě vládl Ramses II., anebo ještě později, došlo v Izraeli k opisování opotřebovaných biblických záznamů, tedy v době, kdy město skladu, jež Izraelci vystavěli před r. 1447, bylo **přejmenováno** na Ramses, napsali do nového opisu toto nové jméno, a ne nějaké jméno dřívější, a to proto, aby Izraelci nových generací věděli, na kterém místě v Egyptě žili a pracovali jejich praotcové.

2. Když oni badatelé buď přehlédli záznam 1M 47:11 anebo nedbali na to, že existuje, a dále se drželi neudržitelné domněnky, že k rozchodu Izraele s Egyptem došlo až ve 13. stol. př. n. l., chtěli mít další oporu pro tuto svou domněnku. Vzali si ji z biblické poznámky o tom, že farao dal vozit Jozefa na svém „druhém“ voze (1M 41:41–43), a říkají, že „válečné“ vozy, tažené koněm, nebyly v Egyptě v užívání asi do r. 1700, kdy přišli kočovní Hyksové i se svými koňmi a okupovali severní Egypt asi na 120 let. Proto se Jozefovi prý dostalo vysokého postavení díky tomu, že v Egyptě vládli Hyksové. Ale podle Bible žil Jozef v Egyptě v letech 1899–1806 a povýšení se mu dostalo díky Božímu vedení. A v Bibli není přece řeč o „válečném“ voze, na němž vozili Jozefa. Byl to tedy vůz pro účely reprezentační. A v žádném egyptském záznamu není napsáno, že pro tyto účely nebyli ani dva koně na dvoře faraonově. Kdyby se byl Jozef dostal do Egypta za vlády Hyksů, byla by tato vláda dala na přestěhování Jákobovy rodiny k dispozici vozy a koně, a ne vozy a osly i oslice (1M 45:19–23). I tento záznam nevzali v úvahu oni badatelé.

3. Za další oporu pro svou domněnku si vybrali egyptský záznam o tom, že Ramses II. hojně k svým stavbám používal pracovních sil Semitů, takže to prý byli Izraelci, kteří tehdy žili ještě v Egyptě. K jejich vyjití z Egypta prý došlo tehdy, když je Ramses začal krutě utiskovat. Ale ani tato opora nemůže obstát, protože Izraelci nebyli tehdy jediní Semité. Ramses mohl spíše používat k stavbám pracovních sil těch Semitů, kteří žili v nejbližším sousedství Egypta, totiž Edomitů a Moabitů, jejichž země se ještě nevymanily z nadvlády Egypta ani za panování Ramsese II.

Už jen zvrácení uvedených opor by stačilo k tomu, aby se **nedbání** na to, co Bible říká o vyjití Izraele z Egypta, stalo neomluvitelným pro každého příslušníka Božího lidu. Budeme-li moci v dalším pokračování poukázat ještě i na mimobiblická svědectví, která potvrzují, že Bible má pravdu i pokud jde o časové rozmezí v dějinách Božího lidu, stane se přehlížení Bible v této věci ještě neomluvitelnějším. Werner Keller, autor knihy „A Bible má přece pravdu", není sice historikem, nýbrž jen publicistou věcí, jež se týkají historie obsažené v textech Bible, měl však přesto poukázat na to, že i učenci jsou omylní, protože se jim někdy nechce důkladně prostudovat v Bibli každou větu, která se týká otázky časových rozmezí. Protože na to nepoukázal, nedělá zvučnému jménu jeho knihy čest, když hned v I. a II. její kapitole uvádí **jiná** časová rozmezí, než jaká má Bible, jako by Bible neměla pravdu v údajích, které z historie teprve dělají skutečnou historii.

-jho.

ŘEKNI: DĚKUJI!

Jistý francouzský pilot se zřítil s letadlem do Atlantiku. Jeho volání o pomoc zachytila letadla a lodě různých zemí a tato začala usilovně pátrat po trosečníku. Objevil ho jeden letec z Irska a zachránil ho tak v poslední chvíli před zahynutím z vyčerpání. Záchranná operace byla nákladná, odhadli ji na takovou sumu, že zachráněný pilot by ji musel splácet asi 150 let. Ale Francouz se neptal, kolik je dlužen za svou záchranu. Věděl, že nemá naději dluh splatit a ani ho o to nikdo nežádal. Jedno však udělal: podnikl dlouhou cestu do Irska, až našel svého záchrance a řekl mu pouze dvě slova: DĚKUJI VÁM!

A to je také vše, co můžeme udělat i my: poděkovat Bohu za to, že poslal svého Syna, aby nás zachránil před zahynutím. Naše snaha zaplatit za to Bohu nemá žádný smysl, protože cena, kterou za nás zaplatil, byla daleko větší než náklady na záchranu francouzského pilota. On dal za nás svého Syna (J 3:16). Nikdy se Mu nemůžeme odplatit, ale můžeme Mu říci alespoň: „Děkuji"! Nemusíme podnikat dlouhé cesty, abychom Boha našli, stačí pokleknout doma, nebo jinde a poděkovat Bohu za Spasitele Pána Ježíše Krista.

Ovšem — nemůžeme děkovat Bohu za spasení, dokud jsme si ho nepřivlastnili. Jistý věřící muž se naučil portugalsky „děkuji vám". Když projížděl touto zemí, snažil se své znalosti uplatnit v restauraci. Pro zaplacení malé částky dal číšníkovi velkou bankovku. Ten mu začal vydávat peníze za rozdíl mezi dluhem a hodnotou bankovky, ale bratr řekl „Děkuji vám"! Rozradostněný číšník shrábl peníze a s hlubokými poklonami odcházel. Ubohý bratr! Pozbyl své peníze pouze proto, že řekl „děkuji vám" příliš brzo. V oné zemi to totiž znamenalo jako: „Ne, děkuji vám"! Proto si číšník myslel, že si má peníze nechat. Tak i Bůh chce, abychom si nejdříve přivlastnili Jeho odpuštění a lásku, pak měli jistotu a řekli: „Děkuji TI"! A nepřestali to říkat i svým oddaným životem.

D. Z.

BUĎTE VDĚČNI

KOL. 3. 15

ČLOVĚK, KTERÝ SE OBRÁTIL

Jan Marek brzy poznal, že být misionářem znamená mnohem víc než počítal, proto upustil od započaté cesty na ostrov Kypr – do domova svého strýce (Sk 13:13).

Tak málokdo si uvědomí zkoušky a pokušení spojené s prací pro Pána. Bůh přezkouší všechny své nástroje, než je použije. Koho povolá, toho vystrojí. Jak často nás při naší službě dovedly rozladit jazykové překážky, jaké obtíže nám působilo nepohodlné cestování nebo ubytování, jak často nám vadili hrubí a nevzdělaní lidé, náboženský fanatismus, nedostatek finančních prostředků a jak často odradil mnoho nových mladých pracovníků nezájem a nepochopení starších sboru.

Kolik úzkosti a slz vyvolala Janova zkušenost při další cestě do Jeruzaléma. To byl důvod, proč Barnabáš a Pavel na své druhé misijní cestě prodělali bolestnou zkoušku ve svých svědectvích a v práci pro Krista. Byla to jedna z takových situací, kterým se neradi stavíme tváří v tvář.

Barnabáš – Boží muž – a Pavel – nejoddanější Boží služebník, jaký kdy existoval, avšak ocitají se na mrtvém bodě. Vzít Jana Marka s sebou na další misii (Sk 15:38–40)? Každý z mužů prosazoval svůj názor. Důvod by měl ospravedlnit předkládané argumenty. Barnabáš tvrdil: „Vezmeme mého synovce s námi", ale Pavel odporoval: „Nebudeme ho brát, vím, co je zač. Nechal nás na holičkách, když jsme ho nejvíc potřebovali. Ne, nepřeji si jeho společnost". Ale Barnabáš byl tvrdý jako kámen: „Je to můj synovec, tak s námi půjde!" A tak příčina jejich dohadů se stávala stále ožehavější. Pochybuji, že to všechno mezi Barnabášem a Pavlem bylo řečeno v Duchu svatém. Smutným faktem zůstává, že se tito muži oddělili a již nikdy nepracovali společně. Není to tragické? A historie církve přináší mnoho podobných paralel.

Memoár . . .

Pro Marka následovala temná léta. Nebyla to léta promarněná, znamenala pro něho lekci o příčině vlastního neúspěchu. Nemohl zapomenout, jak ten velký apoštol odmítl znovu mu důvěřovat při tak důležitém úkolu evangelizace. Marek musel přijmout menší úkol.

Jak mnoho dlužíme mužům, jako je Barnabáš, kteří jsou moudří na Božích cestách a mohou poradit a povzbudit „mladé Marky", kteří věnovali své životy Bohu. Barnabáš = Syn útěchy nebo „napomenutí", obratně a s láskou přetvořená nádoba, aby se později ocitl ve slavném příbytku Pána.

Později se Marek stal důvěrným pomocníkem Petra v místním sboru, kde sloužil Bohu (1Pt 5:13). S jakým potěšením se Petr vrací k překrásným třem rokům stráveným ve společnosti Pána a s jakou radostí si připomíná nejmenší podrobnosti Jeho skutků a slova v celém Písmě. A nyní Marek, chybující a klesající služebník, člověk, který padl, je pohnut Duchem svatým, aby sepsal nejživější a vzrušující záznam života našeho Pána. S jak nevyjádřitelnou radostí musel Marek psát o největším Božím služebníku, jehož milost a odpuštění jej samého odvrátily od ztracení na místo použitelnosti a slávy.

Náš poslední pohled na Marka je na prašné cestě na jih do Říma. Pavel je ve vězení – ve stínu smrti, opuštěný. Toužil po Timoteovi, „svém synovi podle víry" a Markovi, jehož služba, jak ví, je pevná a spolehlivá (2Tm 4:11). Pod Božím vedením se Marek stává zkušeným a důvěryhodným služebníkem. Jak předivné jsou cesty Boží. Prvním mužem, kterého Bůh pověřil sepisováním života našeho Pána, nebyl nikdo jiný než Jan Marek. Jak jsou Boží slova potvrzena: „Kdož by se ponížil, bude povýšen" (Mt 23:12). Námět jeho knihy je založen na těchto slovech: „Syn člověka nepřišel, aby mu sloužili, ale aby sloužil, a aby dal duši svou na vykoupení za mnohé" (Mk 10:45). V těchto slovech nám sám Pán uvádí hlavní význam jeho života a smrti. Přišel, aby sloužil, aby pečoval a pomáhal. A v tom vidíme Jeho příklad.

upr. RH

ŽIVOT JE BOJ...

Můj život je stálý boj,
někdy jsem Pánu blízko,
cítím Jeho ruku,
mám radost ze spasení ...
Jindy však ...
raději bych Ho ani neznal.
Chci vykonat něco,
co se Mu určitě nelíbí.
Jeho přítomnost
je mi teď strašnou překážkou.
Hledám nějaký příznak,
abych mohl vykonat svůj úmysl.
Vím, to, co chci, je hřích,
ale přesto říkám:
„Pane, „padne-li lev“,
nic proti mé věci nemáš;
„padne-li panna“, ... no
... amen.“
Levná mince padá na zem,
napjatě čekám ...
Hrůza, padla panna ...
Zamýšlím se.
Ale vždyť Pán, když posílal ty
své,
vždy posílal D V A.
Hodím ještě podruhé ...
Zázrak!!! Padl L E V.
Přetvařuji se sám před sebou.
Vím, to, co chci, je hřích,
ale přesto říkám:
„Pane, děkuji za zjevení!“
V prvé chvíli mám radost
ze svého činu.
Vzápětí si však uvědomuji,
že to, co jsem učinil,
je strašný omyl,
hrozný nesmysl,
vybavuje se mi to odporné
slovo: H Ř Í C H .
Výčitky svědomí si nechci
připustit.
Ale myšlenky se stále množí.
Pouštím si magnetofon,
domnívaje se, že zapomenu.
První píseň však ...
znovu rozbouří mé svědomí.
Rozčilen, trochu hrubým
způsobem
zastavuji pásek.
Na stolku vidím BIBLI.
Téměř bezděky ji beru do rukou,
a stále doufám v utišení
těch blouznivých myšlenek.
První otevřená stránka
mne zase přivádí k výbuchu citů.
Hodím tou svatou knihou
zpátky na stůl.
Jdu k oknu, hledaje klid.
Přecházím pokojem tam a zpět,
a toužím po klidu,
snažím se vzpomenout si na
něco krásného,
p o t ř e b u j i k l i d ...

Ne ... Ne ...
„Končím, Pane,
dál už nemohu ...
Ach Pane, vidím svůj hřích,
vidím svou slabost, nevěrnost.
Padl jsem, znovu padl,
zas se vzdálil od tebe.
Neposlechl jsem Tvůj hlas,
o němž jsem dobře věděl,
vyhýbal jsem se Tvému slovu,
jež se mi stavělo do cesty,
nechtěl jsem zbytečně hovořit
s bratřími,
aby se mne nedotkli ...
Zhřešil jsem, Pane,
Satan mne oklamal svou
chytrostí.
Ach odpusť, nevěděl jsem,
když jsem hřešil,
že Ti působím bolest,
zármutek Tvému srdci,
nevzpomněl jsem si
na Tvou lásku, která byla
příčinou Tvého příchodu
na Zem.
Když jsem v nejhlubším myšlení
tvořil plán svého hříchu,
radoval jsem se,
tu radost a potěšení mi dal
Satan,
já jsem si namlouval, že
nehřeším,
že ostatní jsou horší,
že jsem duchovnější než ten,
a věrnější než onen ...
Takto sám přicházím k Tobě.
Pomoz, prosím,
O D P U S Ť M I !“

-pv

V SVĚDECTVÍ

yrůstal jsem v nevěřící rodině, a proto můj životní styl odpovídal normě tohoto světa. Měl jsem touhu vyniknout a upoutat na sebe pozornost. Nedokázal jsem to, neměl jsem k tomu schopnosti. Proto kouření a požívání alkoholických nápojů mělo posílit mou mužnost a sebejistotu. Věděl jsem o svých slabostech. Proto jsem odešel i z domova. Brzo jsem však zjistil, že starat se sám o sebe není maličkostí. Můj další život mimo domov nebyl tak růžový, jak jsem si představoval. S nikým jsem si nerozuměl ...

Až jednoho dne poznal jsem „podivného“ mladého muže, který nekouřil, nepil, neměl dlouhé vlasy. V rozhovorech s ním jsem poznal, že mi rozumí. Svěřil jsem se mu se svými problémy i s tím, že jsem chtěl dokonce skoncovat se svým životem, protože jsem nenašel jeho smysl, neměl pro mne cenu. On mi pak vyprávěl, jakou má radost ze života; že poznává pořád nové věci, které ho zajímají. Vytáhl Bibli a četl mi žalmy. Téměř ničemu jsem nerozuměl a nevěděl jsem, oč se vlastně jedná. Proto mi to M. vysvětlil a tak jsem začal chápat Boží věci. Váhal jsem, nevěřil některým slovům, ale pak přicházelo jasno do mé duše, zatoužil jsem i já žít podobným, radostným životem.

Později mě M. zavedl do shromáždění věřících lidí a tam jsem poznal, proč má takovou radost a požehnání. Jednou, když jsme se vrátili ze shromáždění domů, zeptal se mne M., jestli nechci vyznat své hříchy Pánu Ježíši a odevzdat se Mu. Před půlnocí jsme poklekli a modlili se. Nejdříve on, a pak já. Zavřel jsem oči a když jsem se začal modlit, nic jiného jsem nevnímal. Prosil jsem Pána Ježíše o odpuštění hříchů, poděkoval jsem Mu za Jeho oběť na kříži a prosil Ho, aby i mne přijal, jako ostatní své ovečky, na milost. Najednou jsem pocítil takovou radost, že mi srdce tlouklo jako bych se znovu narodil. Jako to dítě, když se narodí, křičí, i já jsem chtěl křičet — „lidi, já jsem tady, dívejte se na mě!“ Pak jsme si četli Boží Slovo a vykládali o různých věcech. Na tento den nikdy nezapomenu ...

-dm

KOLIK RUKOU MÁ MATKA?

Děti v jedné škole napsaly úkol s názvem „matčiny ruce“. Učitel celé třídě přečetl písemnou práci žákyně Marie. Napsala toto:

„Matčiny ruce! Jedněmi maminka dělá máslo. Jinými zašívá otci kabát. Jinými vaří. Jinými mně splétá copy dříve, než jdu do školy ...“

„Jinými, jinými“, směje se učitel. „Tolik rukou! Kolik jich potom vlastně má?“

Nevyvedena z rovnováhy Marie odpovídá:

„Dvě pro otce, dvě pro každé ze 4 dětí, dvě pro kuchyň, po dvou pro chudé lidi a pole, dvě pro milého Boha, když se modlí. Dohromady 18!“

A my můžeme dodat: „I pro tuto maminku bude mít jednou Bůh ruce plné požehnání. Kolik máš ty rukou, milá maminko, která čteš tento příběh?“

-stu

CO JE VÍRA?

Víra není toliko jistá známost a držení něčeho za pravdu, ale pravé poznání a přijímání toho, co nám Bůh zjevil skrze Slovo své působením Ducha svatého. Z Boží strany je Jeho darem, z naší strany je víra rukou duše, která přijímá Bohem nabídnutý dar. Je důvěrným vztím Boha za slovo. Víra je plné důvěřování Kristu, je spolehnutím se a přisvojením si Jeho díla dokonalého pro nás na Golgatě. Počítá s živým, ukřižovaným, zmrtvýchvstalým, oslaveným Spasitelem, spojuje věřícího s Kristem, jako je spojená ratolest s kmenem (J 15:5 a 17:20–21; J 1:12–13).

Je osobní, nedá se zdědit, naučit, zasloužit, ale osobně přijmout. Víra je z lidské stránky rozhodnutím se, vložením své ruky v Ježíšovu záchrannou pravici, předáním se Jemu, a proto je člověk též osobně zodpověden za svou nevěru (J 8:24.46., 16:9., 5:40). Jedinou podmínkou, kterou Písmo staví tomu, komu jde o spasení, je: „Věř!" „Přijmi Krista." „Věř v Pána Ježíše Krista a budeš spasen ty i dům tvůj", je Pavlovou odpovědí na otázku žalářníka ve Filipis: co má činit, aby byl spasen.

Jak povstává víra?

Nežli víra vznikne a naplní srdce, předchází dílo Ducha Božího, který ji při člověku působí. Svou činnost navazuje na slyšené nebo čtené slovo Boží a činí je živým, vede člověka k poznání jeho hrozného duchovního stavu, k poznání: „Bídný já člověk!" Když srdce jeho není jen ohnuto, ale zlomeno, když k vyznání: „Tobě samému zhřešil jsem a zlého před očima Tvýma se dopustil", nepřipojuje už svého omlouvajícího „ale", tu Duch sv. vede dál. Vzbuzuje v srdci touhu po vysvobození z hříchu, po smíření s Bohem. Vede jeho zrak na kříž Golgoty. V mysli upřímné, po spasení toužící duši oživí některé Boží slovo a vede ji, aby na ně spolehla, aby je přijala pro sebe. Skoro ve všech místech Písma, mluvících o víře, je vidět tu dvojí stránku víry. Její nabídnutí a její přijetí a Ducha sv., který potřebu přijetí ujasňuje. Víra roste, je-li zdravá a založená na dobrém základě, dá-li se vést a pěstovat tímtéž Duchem, který ji způsobil. Kde duše upřímně přijímá Boží slovo, tu Duch sv. ji vede dál.

Další podmínkou vývinu víry je práce (Ga 5:6). Víra sílí ve zkouškách, čím více útočí vichr pokušení a nesnází, tím hlouběji zapouští kořeny v pevnou půdu Krista a přijímá odtud více síly a roste. Tajemství toho uložení a povolání Božího je láska.

Kdo vejde skrze víru dveřmi a cestou Pána Ježíše do Božího království, ten se nemůže vynadivit tajemství Boží lásky, že si ho tak zamiloval a pozval ho dovnitř. O sobě musí každý vyznat, že od Boha utíkal. Ze mne to není, ve mně není nic proč bych měl býti přijat. Mé víře nelze věřit. Za tím stojí můj Bůh a Jeho milost. Apoštol Pavel přiznává s chloubou, že Kristus ho přemohl: „Uchvácen jsem od Krista Ježíše" (F 3:12). Bůh dává pokání i víru: „zda by někdy dal jim Bůh pokání ku poznání pravdy" (2Tm 2:25). Jestli někdo volá o slitování, už je to od Něho.

Jak bychom se mohli domnívat, že bychom sami našli cestu k Panovníku, když v nás to není! Nikde není napsáno, že by se pastýř chlubil: má ovce se **vrátila,** ale „ztratil se a byl nalezen". Nemluvme tedy, že my jsme hledali, ale že Otec nás hledal. Bůh **není povinen** nikomu, aby byl milostiv, kdy si to člověk usmyslí, třeba na smrtelné posteli! On si vyvoluje takové, o něž my bychom nedbali. Nic posléze nezbude **než sama milost.** Někteří vykládají, že Bůh má příliš velkou úctu k naší svobodné vůli, než by nás nutil – **ty se musíš** rozhodnout. Věříme tomu, že máme opravdu „svobodnou" vůli k činění dobrého nebo zlého? Apoštol Pavel s tím nesouhlasí. Jsme otroky hříchu. Nám to nedá jinak, než činit zlé. Svobodu k rozhodování jsme ztratili. Leč zároveň je pravda, že bez nás Bůh nic nečiní a že jsme zodpovědni za své spasení. Proto nás burcoval: probuď se, obrať se! On nabízí milost, ale řídí i to naše hnutí. On otvírá srdce, aby uvěřilo. Tomu člověku s uschlou rukou praví: „Vztáhni svou ruku" (Mt 12:13)! Jak mohl říci **„Vztáhni"?** Vždyť to právě nemohl! A přece to učinil. Nuže, co bylo první? Moc Boží anebo to vztažení ruky? Evangelista jasně píše, že první bylo mocné slovo, které zapálilo víru. Bez účasti naší vůle a vědomí odpovědnosti Bůh při nás nic konat nebude, ale současně si buďme vědomi, že Duch svatý víru vzbuzuje, ji utvrzuje a pěstuje. V tomto smyslu je víra Božím darem. -z

JE VÍRA BOŽÍM DAREM?

Co znamená slovo – pojem víra? Ne všichni se kloní k tomu, že v listě Židům 11:1 je definice víry, přesto je to jediné místo v Písmě, které mluví o tom, co víra vlastně je. – „Víra pak je nadějných věcí podstata a důvod neviditelných." Jiné překlady: „Víra je vlastnická listina věcí, které jsme dosud neviděli, a nepochybování o tom, čeho se nadějeme" (volný překlad). „Víra je plná jistota toho, v co skládáme naději, je přesvědčením o skutečné existenci toho, co nevidíme."

Pro autora listu k Židům je příznačné, že tuto větu dále nerozvádí, nepřipojuje jediné vhodné vysvětlení pojmu. Správnost této výpovědi odůvodňuje Písmem. Z bohatství příkladů vybírá některé, aby na životech lidí objasnil, co je víra.

Tak například, jak působila víra u Mojžíše (11:24–27). Odepřel nazývat se synem dcery faraonovy a vyvolil si raději trpět s Božím lidem. Toto rozhodnutí nebylo nějaké citové vzrušení, trvající jen chvíli. Mojžíš nebyl „vyřazeným člověkem z lidské společnosti", který by hledal útěchu v náboženství, jak se často o „věřících" mluví. Mojžíš si nevybral Boží cestu jako kompenzaci za to, co mu život nepřinesl. Toto rozhodnutí nebylo důsledkem jeho nudy nebo nezájmu. Rozhodl se opustit dvůr faraona z vlastního přesvědčení, vírou. Jeho rozhodnutí nebylo poloviční. Nebyl to experiment, zkouška na nějakou dobu. „Spálil všechny mosty za sebou", nebylo pro něho návratu!

Co u něho znamenalo „věrou..."? Celou svoji důvěru vložil na Neviditelného. Viděl odplatu. A v této jistotě šel, všechno bohatství, slávu, moc zaměnil za utrpení a strádání s Božím lidem. Jako by Neviditelný stál vedle něho, tak byl jistý, přesvědčený – věrou.

Podobně bychom mohli rozebírat působení víry u celé řady „oblaku svědků". Co bylo společné při jejich setkání s Bohem? Co jsou to základní elementy víry, které se dají u člověka prokázat?

1. Víra, o níž mluví Písmo, nemá nic společného s tím, co chápeme smysly. Ona přesahuje smyslové chápání lidí.
2. Není to nějaké „mínění", názor, který je možno během noci pozměnit, ale jistota, pro kterou je věřící hotov nasadit i svůj život. Víra je neotřesitelná důvěra v to, že Bůh všechna svoje zaslíbení jednou uskuteční!
3. Není to myšlenka, která nepronikla dále než ke rtům, nýbrž mocná síla, která řídí a spravuje celý život.

Z těchto řádků jsme si tedy uvědomili, že víra není věcí smyslů ani rozumu. Našimi pěti smysly se můžeme přesvědčit o tom, co je mimo nás, ve vnějším světě. Tomu nemusíme „věřit", to prostě vidíme, slyšíme, dotýkáme se, ochutnáváme, cítíme. Dalším nástrojem poznávacím je rozum. Tím zkoumáme důkazy smyslů, odvozujeme důsledky, předpovědi, z viditelných věcí usuzuje na neviditelné. Vedle smyslů a rozumu je třetím nástrojem našeho poznání víra. **Všichni zdraví lidé mají od přirozenosti schopnost věřit,** to znamená, jsou jisti ve věcech, které neviděli a o nichž se smysly nemohli přesvědčit a jsou přesvědčeni o věcech, v nichž doufají, že se stanou. Představme si kteréhokoliv člověka, jemuž řekneme: „Smrt neznamená konec existence. Tvoje duchovní podstata bude existovat i dále, budeš v plném vědomí a pak se postavíš před Boží soud, aby ses zodpovídal za svůj život zde na zemi." Člověk začne rozumem uvažovat: viděl mrtvého člověka, který byl položen do hrobu nebo spálen, žádnou duši a ducha nikdy neviděl. Nikdo nevstal z mrtvých, aby mu řekl, co za hrobem je. Proto kategoricky odpoví: „Tomu nevěřím!" Spoléhá pouze na své smysly a rozum, případně na to, co říkají jiní. To však nevylučuje skutečnost, že by mohl věřit, kdyby... Druhý člověk otevře Bibli a čte o tom, že někteří vstali z mrtvých, že zde byl Pán Ježíš, Boží Syn, který mluvil o tom, co je za hrobem a o Božím soudu. Nemůže se o tom přesvědčit, ale přijímá toto svědectví, **věří tomu.** Ten první člověk věří, že smrtí končí všechno, ten druhý věří Božímu slovu. Oba tedy jsou „věřící", všichni lidé „věří", chápáno v obecném smyslu, nikoli biblickém. Záleží na tom, co je předmětem jejich víry.

A nyní se tedy dostáváme k rozhodujícímu bodu. Člověk má schopnost věřit, přijímat nějakou zvěst, podrobit se jí a podle ní zařídit svůj život. Vzpomeňme si na obyvatele Ninive, když jim Jonáš mluvil o soudu za hříšný život. Aniž viděli nějaké důkazy, uvěřili této zvěsti a činili pokání. To byli pohané a záleželo tedy na tom, jak se k zvěsti Jonáše postaví. Před člověka musí být tedy předložen předmět, obsah, kterému má věřit. Proto čteme: „Tedy víra ze slyšení, a slyšení skrze slovo Boží" (Ř 10:17). Jak může člověk věřit, že Pán Ježíš zemřel na Golgotě, když o tom nikdy neslyšel? Proto zvěstujeme evangelium, aby lidé mohli uvěřit tomuto poselství o milosti. A právě toto zvěstování, toto oslovení člověka je Boží milost, Boží dar. Vzpomínáme, jak Bůh k nám promluvil zvláštním způsobem? Jak nás zastavil na cestě života a oslovil! Ale zda-li On nechce, aby všichni lidé byli spaseni? Zda-li není hotov, aby všem lidem dal možnost k víře? Přesto mnozí, ke kterým Bůh promluvil, ať to bylo skrze Slovo ve shromáždění, čtený verš, píseň, sen nebo jinak, nevěnovali tomu pozornost nebo to přímo odmítli, říkáme tomu, že „neuvěřili". A za tento jejich postoj nesou plnou odpovědnost. Ne, za to Bůh nenese odpovědnost, nelze tady říci, že některým lidem dal „dar víry" a jiným ne! Každý, kdo uvěřil, děkuje Bohu za tuto Jeho milost. Ale pro spasení člověka musí být v činnosti dva: Bůh i člověk. On dává, člověk přijímá. Bůh mluví a člověk věří.

Víře se nedá naučit, k víře nelze ani člověka zlomit. Na rozkaz se věřit nedá, i kdyby rozkazovala rodina, přátelé. Ani Bible nemá automatickou moc, která by dokázala přemluvit člověka, aby tomu věřil. Člověk se musí rozhodovat sám. Bez Boží milosti by člověk nemohl být zachráněn, ale také bez souhlasu člověka by mu spasení Bůh nemohl darovat.

Je třeba ještě připomenout, že víra sama o sobě nemůže člověka spasit. To je Boží dílo. To, že měl Samson dlouhé vlasy a byl nazarej, nebylo samo o sobě zdrojem síly, tímto zdrojem byl Bůh. Důkazem toho byla skutečnost, že ve vězení mu narostly vlasy, ale sílu obdržel až na Boží zásah. Nemocná žena se dotkla roucha Pána Ježíše, ale ne tento dotyk ve víře ji uzdravil, ale Pán Ježíš, který viděl její víru – jistotu i naději. Jak věrou Daniel zacpal ústa lvům? Ne, to nebyl čin Daniele, ale Bůh sám to vykonal pro víru Daniele. Ne proto, že kleknu na kolena a volám k Bohu o milost jsem spasen, ale že Bůh vidí mou víru celým srdcem, upřímné rozhodnutí, ne chvilkové nadšení.

Závěrem k této otázce je třeba říci, že víru nelze definovat několika větami a veškeré myšlenkové vysvětlování je sice **myšlenkovou** pomocí pro chápání této otázky, ale tím jsme ještě tajemství víry nepochopili. Uvědomujeme si přenesmírnou velikost Boží lásky k nám, nehodným, z jehož milosti jsme spaseni a radujeme se, že jsme tuto nabízenou milost neodmítli.

-jos

■ ■ ■

Je zajímavé, že již v roce 1914 v časopisu Gegenseitige Handreichung bratří odpovídali na podobnou otázku, jaká byla položena v našem časopisu:

OTÁZKA: Jaký má vztah Ef 2:8 k víře? Víra nemůže být přece Božím darem, jinak by mohli neobrácení lidé činit Bohu výčitky. Víra pochází přece ze slyšení (Ř 10:17)?

ODPOVĚĎ:

Čteme-li pozorně Ef 2:8, aniž bychom k tomu přidávali vlastní myšlenky, shledáváme, že v první části je řečeno, že jsme spaseni z milosti, prostřednictvím víry. Ve druhé části je zdůrazněno, že **toto** – totiž spasení prostřednictvím víry – není z nás, nýbrž je darem Božím. Spasení je projevem Boží milosti a ne snad pouze víra, na níž je často proti souvislosti omezováno znění druhé části onoho verše. To je potvrzeno veršem 9: „ne ze skutků, aby se někdo nechlubil". (Srovnej též Tt 3:4–7.)

Tím není však zodpovězena otázka, zda víra je Božím darem a jak hodnotit zodpovědnost člověka. V Ř 10:17 čteme: „Tedy víra ze slyšení a slyšení skrze slovo Boží". Víra vede zpět ke slovu Božímu, což nám také potvrzují mnohá místa Písma: „Tedy ti, kteříž ochotně přijali slova Jeho . . ." (Sk 2:41), „mnozí pak z těch, kteří slyšeli slovo Boží a uvěřili" (Sk 4:4). Žádný člověk by nemohl rozumět Božímu slovu a vírou je přijmout, kdyby ho neosvítil a k tomu neuschopnil Boží Duch, neboť „Duch je, jenž obživuje" (J 6:63; 2K 3:6b). Víra je tudíž výsledek působení Ducha svatého v srdci skrze Boží slovo. Neměl bych žádnou víru, kdyby Bůh všechno potřebné k tomu nedal a neučinil; proto vděčím Jemu samotnému, že věřím. Víra, jako vůbec všechno dobré co mám, je od Něho, je Boží dar! „Všeliké dání a každý dar dokonalý shůry je, sestupující od Otce světel" (Jk 1:17). Nemám žádou zásluhu, všechno je Jeho milost, Jeho dar! Tato vzácná skutečnost, která činí naše srdce tak nevýslovně šťastným a přeplňuje ho díky a chválami vůči Němu je právě tím, co je nám předkládáno v listu Efezským.

Když tedy víra je dílem Ducha svatého a darem Božím, má člověk zodpovědnost za to, zda věří, či nikoliv? Ano, má plnou odpovědnost. Když nevěří, pak se protivil působení Ducha svatého, zavřel své uši před Jeho hlasem a své srdce před Jeho světlem, „miloval více tmu nežli světlo" (J 3:19) „lásku k pravdě nepřijal" (2Te 2:10), „pohrdá bohatstvím Jeho dobrotivosti" (Ř 2:4). Bůh chce, „aby všichni lidé spaseni byli a k známosti pravdy přišli" (1Tm 2:4). Proto se „milost Boží zjevila všechněm lidem" (Tt 2:11) a „Pán shovívá, nechce, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili" (2Pt 3:9).

Bůh chce, ale mnozí lidé nechtějí! Mezi těmi, kteří následkem nevěry zahynou, nebude ani jeden, který by pak mohl říci: já jsem zahynul proto, že mi Bůh nedal víru. Všichni bez výjimky si budou muset vyčítat, že jim nabízený DAR BOŽÍ odmítli! Pro rozum to může být nepochopitelné, že je to milost a pouhá milost když věříme, a že přece je člověk sám vinen, když nevěří; víra to však chápe. Ona vidí, že to ani nemůže být jinak, a naplněna díky chválí slavnou milost a nevýslovnou Boží lásku.

přel. Ku-

K UZAVŘENÍ OTÁZKY „JE VÍRA BOŽÍM DAREM?"

Uvedenou otázkou jsme zdaleka neměli v úmyslu „zpochybňovat jasné Boží pravdy" a „zneklidňovat upřímné věřící duše" zaváděním teologických či náboženstko-filosofických diskusí, jak nám bylo některými čtenáři vytýkáno.

Právě naopak! Chtěli jsme přimět naši čtenářskou veřejnost k zaktivizování „písmáckého ducha", který, žel, u mnohých upadá. Řada věřících slovo Boží řádně nečte a nestuduje jako ti Berienští (Sk 17:11), (ba dokonce si je už ani s sebou nenosí do shromáždění!), ale pasivně z pohodlí přijímá tradiční hlásané pravdy. Tak namnoze zůstávají věřící v mělkém a povrchním duchovním postoji, v němž některá dogmata jim mají nahrazovat osobní zjevenou pravdu. Na tomto principu však mají šanci i mnohá nestřízlivá a nebiblická učení, budující svou věrouku na jednostranném pochopení pravd Písma.

Dosáhli jsme svého! Ani jsme nestačili otisknout všechny příspěvky (některé velmi rozhořčené), které nám jen dokázaly a potvrdily, že ne všem pisatelům je tato otázka TAK jasná, a že někteří nejsou prosti nebezpečí upadat do extrému v obou variantách.

Současně jsme se mohli potěšit z velmi hodnotných příspěvků a tím také i z nových nadějných spolupracovníků našeho časopisu.

Po pozorném přečtení uveřejněných příspěvků můžeme nyní shrnout:

1. Že víra je darem Božím v tom smyslu, že ji Bůh svým Duchem skrze své Boží slovo – Slovo v člověku vyvolává, vzbuzuje, utvrzuje a pěstuje (proto je také v pravém slova smyslu „vírou Boží" – t. zn. vírou podle Božích představ a srdce, „vírou v Boha od Boha", vírou Jím působenou v lidských životech). Tak je také třeba chápat často citované slovo Ju 3 – ovšem přesněji místo „která je jednou **dána** svatým" – „která je jednou **předána svatým**" – tj. církvi jako Boží poklad, jímž má na svědectví světu řádně šafařit!

Bez Boha a Jeho milosti tedy není existence spasitelné Boží víry v lidském životě vůbec myslitelná. On je bezesporu jejím původcem, iniciátorem a dárcem, On jí dal jedinečný předmět v ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Kristu, On dal člověku všecky předpoklady k víře a vlastní schopnost věřit.

2. Že víra je věcí člověka, plným právem Bohem od člověka očekávanou, a to v tom smyslu, že člověk nese z titulu své svobodné vůle plnou odpovědnost za své „ANO" či „NE" v uvedené Boží iniciativě, za to, zda Bohu své srdce otevře či neotevře, Jemu se poddá či vzepře!

Bez člověka a uplatnění jeho svobodné vůle – kterou nepřítel sice bezohledně zotročuje, **ale Bůh vskutku s veškerým taktem respektuje –** nevypůsobí „nedá Bůh ze zásady „Boží víru" - víru spasitelnou, znovuobrozující, vítěznou! (Viz opět Ju 3!) Člověk může sám ze sebe dojít pouze k víře lidské – rozumové, formální, k autosugesci či sugesci neb pověrám všeho druhu.

Tím padá **extrém fatalistický** se svou pasivitou a odmítáním vlastní vůle s veškerou osobní odpovědností jak ve věci spasení, (za to, že „Bůh víru lidem nedává" a tudíž je nemůže soudit), tak i věci duchovního růstu věřících a jejich šafaření s hřivnami (že „Bůh věřícím nedává moc víry k vítěznému životu" a tudíž nemohou být zahanbeni před soudnou stolicí Kristovou). Viz J 4:15; Zj 22:17; Mt 23:37!

Tím ovšem také padá **extrém voluntaristický** s osobní lehkomyslností a zdůrazňováním rozhodující moci vlastní vůle, která „nechává Boha s Jeho milostí čekat" až se to bude člověku hodit nebo „tělesnou horlivostí u věřících, která úpí pod břemenem ctižádosti nebo vědomí vlastní odpovědnosti a „nutí Boha dávat a činit to, co se člověku jeví za potřebné" bez ohledu na Jeho svatou svrchovanou vůli, „nedovede očekávat na Boha". Viz Sk 24:25, Ř 9:15–16, 18, L 22:42, Mt 6:27!

-r

KŘESŤAN A RODINA

OBDIVOVANÉ DĚTI

S mírou kárat a s mírou chválit je důležité pravidlo výchovy. Je-li ustavičné „rytí" do dětí chybou, která vede k vzdoru a k podceňování vlastních schopností, posléze pak k líné lhostejnosti u mládeže, je neomezený o b d i v dětských prací, schopností neb dokonce hlasité nadšení nad krásným vzezřením dětí opravdovou bláhovostí!

Nemáme příliš úzkostlivě šetřit s chválou. Vůbec nemohu souhlasit se stanoviskem otce, který jsa plně uspokojen zářivým vysvědčením svého syna, zmohl se jenom k jedné poznámce: „A podruhé bys mohl přinést z matematiky také jedničku!" Slovo uznání v pravý čas není jedem pro dětské nitro, nýbrž pro každé snaživé dítko novou pobídkou, aby jeho výkony byly stále lepší. Po uznání touží děti právě tak, jako dospělí. Na druhé straně však bláznovským, bezmezným chválením nedocílíme u nich žádné snahy po tíhnutí vpřed, nýbrž vedeme je tím k vlastní velké domýšlivosti, v níž se dítě cítí povýšeno nad druhé.

Děti, které jsou v mládí přesyceny chválou, jejichž život si neosvojí skrze dobře míněnou kritiku, potřebnou uhlazenost, vybroušenost, stávají se později „nestravitelnými" spoluobčany, nesnesitelnými lidmi, kteří se všude nade vším urážejí a pohoršují. Aniž by něco dokonalého vytvořily, domáhají se, aby se jim „podkuřovalo" na všech cestách. Jsou zaměřeny pouze na svůj „vlastní talent" a neplatí pro ně žádný příklad, kterého by dychtivě následovaly.

Chvála, kterou udílíme dětem, nemá spočívat v přívalu nadšených slov, ale také ne na obavě a nechuti — nechť v ní promlouvá radost našich srdcí! Co slova mnohdy jasně neprojevují, to zde často vykoná prostý pohled, kterému děti velmi dobře rozumějí, který obsáhne vše: radost, zadostiučinění a lásku vychovatele, který může dítěti říci: „Jsem s tebou spokojen!" -stu

Vzájemné spojení mezi člověkem a člověkem vede přes nebeskou ústřednu.

SVĚTLA A STÍNY

„. . . vynášeli na ulice nemocné a kladli je na ložích a nosítkách, aby, když Petr přicházel, aspoň jeho s t í n na některého padl."

Skutky 5:15

Říká se, že jedním z největších malířů všech dob byl Rembrandt. Proč? Nejen proto, že jeho portréty září jedinečným světlem, ale proto, že Rembrandt byl mistrem světla a stínu. Jeho portréty přímo vystupují z obrazu, protože se dovedl zmocnit nenapodobitelně temného pozadí obrazu. Skoro se nám zdá, že Rembrandt nejdříve namaloval pozadí a pak až sám obraz. Na základě kontrastu světla a stínu vytvořil jasnost svého oslnivého středu.

Také se říká, že velcí malíři pracovali buď ráno nebo k večeru, a nikdy ne za poledne. Proč? V poledne jsou nejkratší stíny, kdežto ráno i večer je jich dost. Stín je pro malíře stejně důležitý jako světlo.

S t í n byl vždy symbolem bolesti, utrpení ba i smrti. V Žalmu 23 je řeč o „údolí stínu smrti". A právě na tomto tmavém podkladu může vyniknout charakter křesťana a projevit se tak světlo života.

Stín apoštola Petra pomáhal lidem ke zdraví. A také jeho chování v utrpení strhovalo k následování. Jak to? Svým životem dokázal, že následuje svého Pána a tak i jeho s t í n byl projevem moci Pána Ježíše v jeho životě.

Nemusíš jít daleko, abys uviděl stín, protože tvůj stín jde stále s tebou. Dobře se říká: „Neutečeš svému stínu!" Stín je lehký, nic neváží. Nezůstává na jednom místě, pohybuje se, přemísťuje podle otáčení Země a tím i změněné polohy Slunce. I tvé bolesti nejsou tak těžké, že by je nebylo možné unést. Mění se jako tvůj stín a hodně záleží na tom, jaký je přitom tvůj vztah k Pánu. Pokud jsi daleko od Něho a nemáš vřelé obecenství s Pánem, pak i stín je „dlouhý" jako při západu slunce. Nevidíš východisko ze svého trápení, umdlíváš a radost zmizela z tvého života.

Návrat marnotratného syna
(V Ermitráži Leningrad)

Stíny činí svět krásnější. Co by byly životopisy velkých lidí bez utrpení? Utrpení dodává vykoupeným osobitou krásu, výraznost, a formuje je do obrazu Pána Ježíše.

Stíny jsou i užitečné. Sluneční hodiny byly používány jako první hodiny světa. Stín na hodinách udával pravý čas. I bolest je užitečná. „Dobře mi bylo, že jsem pobyl v trápení" (Ž 110:71). Stín je zdrojem občerstvení, zvláště v létě uprostřed velkého horka. Jako stín velké skály v zemi horka, tak je Hospodin. Jestliže jste měli mnoho úspěchů v životě – tudíž byli jste dlouho na „slunci" – pak potřebujete jít do stínu. Ztišit se – to je zdrojem pro obnovu pokoje, radosti a síly.

Pán Ježíš od kolébky až po kříž protínal svým světlem hustou tmu nepřátelství, nepochopení, úkladů. Čím více se blížil ke Golgotě, tím temnější bylo pozadí, na němž se rýsoval zářící obraz Jeho osoby. A On nás vybízí, abychom šli za Ním. Máme přitom vzít svůj kříž.

Jak se střídají světla a stíny v našem životě? Buďme vděčni za každý stín, za každé utrpení, za kříž, protože tím více vynikne obraz našeho života, tím více nás může Pán použít k oslavě Božího jména.

-jn

DOKONALOST

Slovo „dokonalý" se nachází v Novém zákoně nejméně ve třech různých významech. U Mt 5:48 čteme: „Buďtež vy tedy dokonalí, jako Otec váš, který jest v nebesích, dokonalý jest". Ze spojení s předcházejícím vychází najevo, že slovo „dokonalí" se zde vztahuje na zásadu našeho obcování, neboť ve v. 44 a 45 čteme: „Milujte nepřátele své... abyste byli synové Otce svého, kterýž jest v nebesích; neboť slunci svému velí vzchoditi na zlé i na dobré a déšť vydává na spravedlivé i nespravedlivé". Být „dokonalým" ve smyslu verše 48. znamená tedy jednat podle zásady milosti vůči všem, i vůči těm, kteří nás nenávidí a proklínají a jsou nám nepřátelští. Křesťan, který se pouští do procesů a sporů, aby prosadil své právo, není „dokonalým jako Otec", neboť jeho Otec jedná v milosti a milosrdenství, kdežto on jedná podle spravedlnosti a zákona.

Zde se nejedná o otázku, zda je správné nebo nesprávné soudit se se světskými lidmi (jedná-li se o „bratří", tedy je rozhodující 1K 6); co chci předložit k úvaze, je toto: Když se křesťan pouští do soudu, tedy jedná v povaze, která je v přímé protivě s povahou Otce. Boží trůn je trůnem milosti. Vylévá svá požehnání na ty, které by mohl soudit. Proto je jasné, že křesťan, který někoho volá před soud, není dokonalý jako jeho nebeský Otec.

Podobenství u Mt 18 nás poučuje, že ten, kdo chce své právo prosadit, nezná pravou povahu a působení milosti. Služebník žádající to, co mu patřilo, nebyl nespravedlivý, ale byl nemilosrdný. Nebyl svému pánu ani dost málo podoben. Deset tisíc hřiven mu bylo odpuštěno a přece jen se hrdlil se svým spolusluhou pro sto peněz. Jaký to mělo následek? Byl odevzdán katům; ztratil požehnaný pocit milosti a musel nést hořké ovoce toho, že prosadil své právo, ačkoliv sám byl předmětem milosti. On se rozhodl pro spravedlnost a soud — a proto musí být sám spravedlnosti a soudu vydán! Povšimněme si mimo to, že je nazván „zlým služebníkem" a to ne proto, že dluhoval deset tisíc hřiven, **nýbrž proto, že neodpustil oněch sto peněz.** Toto podobenství mluví vážně ke všem křesťanům, kteří se dávají do procesů a stůj co stůj prosazují „svá práva". **Ten, kdo jedná podle spravedlnosti, ztratil vědomí milosti.**

U Židům 9 setkáváme se s jiným významem slova „dokonalý", ale i zde nám souvislost vysvětlí jeho význam. Jedná se o **dokonalost svědomí** (srov. v. 9). Ten, kdo obětoval pod zákonem, nemohl nikdy mít dokonalé svědomí a to z té prosté příčiny, že neměl dokonalou oběť. Krev býka nebo kozla nemohla zhladit hříchy a cena té krve byla jen pro jistý čas, ne provždycky, takže nikdy nemohla svědomí dokonale uklidnit. Nyní však má i nejslabší věřící výsadu, že má dokonalé svědomí. Proč? Je morálně lepší než velebitel pod zákonem? Nikoli, ale on má **lepší oběť.** Je-li oběť Kristova dokonalá a to dokonalá navždy, pak věřící má mít též navždy dokonalé svědomí. (Srov. v. 9–11, 25–26; 10:14). Nedokonalé svědomí u křesťana by bylo zneuctěním oběti Kristovy, neboť by to znamenalo, že oběť Kristova je ve své působnosti jen časnou a nikoli věčnou. Tím by byla oběť Kristova snížena na stupeň oběti pod zákonem. Je však třeba dbát rozdílu mezi dokonalostí v těle a dokonalosti ve svědomí. Osobovat si dokonalost v těle je sebepřeceňování; opovrhnout dokonalostí ve svědomí je zneuctěním Krista. Dítko v Kristu má mít dokonalé svědomí, zatímco Pavel neměl a ani nemohl mít dokonalé tělo. Tělo se nepředstavuje v Písmě jako něco, co se má učinit dokonalým, nýbrž co má být ukřižováno. Tento rozdíl je nezměřitelný. Křesťan má hřích **v sobě,** ale žádný **na sobě.** Proč? Protože Kristus, který v sobě neměl žádný hřích, vzal náš hřích na sebe, když byl přibit na kříži.

Konečně nalézáme slovo „dokonalí" (F 3:15) ještě v jiném smyslu. Pavel tam praví: „Protož kteříkoli jsme dokonalí, to smýšlejme". Dokonalosti, o které se zde mluví, dosáhli ti, kteří své nové neměnící se postavení v Kristu zaujali vírou a Pána Ježíše postavili před svůj zrak a před své srdce jako vše ovládající předmět. C. H. M.

Probuzení k duchovnímu životu

Byla doba temna, když se JAKOB SPENER narodil. Dnes jej nazýváme „otcem pietismu" (pietismus je hnutí pro obnovu duchovního života ve všeobecném prostoru evangelických církví). Jemu dal Bůh příkaz, jehož naplněním připravil cestu pro hnutí, která usilovala o návrat k obecenství podle vzoru církve.

Letos v září bylo tomu 300 let, kdy vyšel Spenerův list „Pia desiderium" (Zbožná přání), v němž rozvinul velký program pro reformu církve. List vyšel v období po třicetileté válce, kdy lidé zažili nevýslovně mnoho bolestí a ničení. Byli sice v tomto čase i požehnaní svědkové víry, ale celkový obraz církve skýtal málo naděje. Pozvolna mizela pravá zbožnost srdce, osobní vztah k Božímu Slovu i praktická účinná láska Kristova. Zvěstování evangelia se stalo pouhým „přednesem" a bylo v něm sotva možno poznat jeho pravý charakter, totiž že je „mečem" pronikajícím srdce i svědomí.

Spener nebyl prvním, který poznal toto duchovní nebezpečí. Již mnozí před ním to vyslovili a připravili mu tak cestu. Nebyl bojovné povahy, ani vyloženou vůdcovskou osobností, která by mohla ohnivými proslovy strhnout lidi. Byl spíše váhavým a zdrženlivým. Místo toho měl citlivé, trpící srdce a vůli konat to, co mu Bůh přikázal. Po několik let působil ve Frankfurtu nad Mohanem, kde skrze zvěstování evangelia mohl vidět u mnohých duchovní probuzení. Péče o další duchovní vzrůst probuzených mu dala podnět k tomu, aby veřejně vystoupil. Duchovní program obnovy církve nazval Pia desideria, neboli „srdečná touha po bohulibém napravení evangelické církve spolu s několika prostými, k cíli směřujícími křesťanskými návrhy". Odkryl v něm nejen škody, které způsobila církev, nýbrž i rozvinul šest reformních návrhů, které si zasluhují pozornosti i v naší době.

1. JAKO PRVNÍ POŽADOVAL SPENER HLUBŠÍ ZNÁMOST BOŽÍHO SLOVA.

Bližnímu Slovu se musí dostat větší vážnosti a důležitosti jak v kázání, tak i v domácnostech a rodinných pobožnostech. „To přece není těžké, aby každý otec denně své rodině četl z Písma a vykládal přečtená slova." „Navraťme se k celému bohatství Božího Slova!", vyzýval Spener. Rozšiřování Bible, podporování její znalosti a důvěra v Boží Slovo — to bylo jeho největším přáním. A měl na mysli především mladé lidi, v nichž viděl budoucnost církve.

Naši duchovní otcové pokračovali a působili dál v těchto šlépějích. Jaké místo zaujímá Bible ve všedních dnech našeho života a v našich rodinách?

2. SPENER JASNĚ SVĚDČIL O VŠEOBECNÉM KNĚŽSTVÍ VŠECH VĚŘÍCÍCH.

Služba Slovem není věcí pouze „úřadujících" sluhů církve! Aby probudil více lásky k Božímu Slovu, shromažďoval v tzv. „collegia pietatis" (domácí zbožné kroužky) všechny, kteří chtěli být opravdovými křesťany". Měla to být shromáždění, jaká Pavel popisuje, kde nevystupuje pouze jednotlivec, aby vyučoval, nýbrž i jiní, kterým se dostalo milosti v darech a poznání. Ale bez nepořádku a svárů. Ve službě přinášejí podnětné myšlenky a ostatní je rozsuzují." Tyto domácí kroužky se těšily stále větší oblibě, nebyly blouznivého či sektářského charakteru. Posuzovalo se kázání, vykládaly běžné biblické texty a knihy. Přitom docházelo k živým, užitečným rozhovorům.

Z milosti Boží se toto biblické poznání plně uplatňuje v našich shromážděních, dbejme však, aby byly rozeznávány dary Ducha ke službě Slovem a těmto bratřím ponechán větší prostor.

3. PRAVÉ KŘESŤANSTVÍ SE PROKAZUJE TAKÉ SKRZE SKUTKY ČLOVĚKA.

Spener se nespokojoval s tím, co křesťan zná a za pravdu uznává. Pro něho byla živá víra teprve ta, která se dala poznat podle ovoce. Proto kladl velký důraz na skutky lásky bratřím a bližním. Zvláštní porozumění měl pro sociální problémy své doby. Z jeho iniciativy v roce 1679 byl ve Frankfurtu

postaven „Dům pro chudé, sirotky a pracující". Tak vyburcoval mnohé křesťany z jejich lhostejnosti a nevšímavosti vůči bližním a nouzi trpícím.

I dnes slyšíme slova Písma: „Synáčkové moji, nemilujtež slovem ani jazykem, ale skutkem a pravdou" (1J 3:18)!

4. DALŠÍ REFORMNÍ NÁVRH SE TÝKAL CHOVÁNÍ KŘESŤANŮ VE SPORECH O VÍRU.

Spener zdůrazňoval horlivou, přímluvnou modlitbu za bloudící a dobrý příklad životem. Jen srdečná láska a ne tělesná, prudká vášeň mohou získat toho, který jinak smýšlí a bloudí. Kolik cenných sil bylo promrháno bez užitku v tehdejších sporech uvnitř církví různých vyznání. Proto zdůrazňoval jednotu v Kristu a v Jeho spasitelném díle. Tím se stal průkopníkem první rozsáhlé evangelizace v 18. století.

Pán Ježíš nás i dnes staví před otázku, zda nemrháme síly v neplodném boji o učení místo soustředění se na zvěstování radostného poselství evangelia.

5. ZDŮRAZNĚN BYL POŽADAVEK NA DUCHOVNÍ VYSTROJENÍ SPOLUPRACOVNÍKŮ VE SBORU.

Všeobecné kněžství ještě neznamená, že by ke zvláštním úkolům Bůh sám nepovolával jednotlivce, které k tomu zvlášť obdaroval. Proto Spener byl proti přeceňování intelektuální stránky vzdělávání spolubratří. Velkou cenu přikládal osobnímu osvědčení se v bohumilém životě, v apoštolské prostotě. Biblické školy či kurzy se měly stát „květinovými zahradami sborů" a „dílnami Ducha Božího" — ne však místem pro uplatnění ducha světa a pýchy. Tak Spener přispěl k tomu, že brzy se stala nositelkou probuzeneckého hnutí.

Nezdůrazňujeme i my dnes jednostranně vědění a poznání místo duchovních zkušeností a praktického života víry? Zvažme náš přístup k této otázce a buďme hotovi přijmout korekturu našeho jednání!

6. BYL ZDŮRAZNĚN POŽADAVEK PRAVÉHO, DUCHOVNĚ MOCNÉHO KÁZÁNÍ.

Tento požadavek Spener zdůrazňoval, protože víra přichází skrze zvěstování Božího Slova (Ř 10:17). „Toto kázání nechť je přizpůsobeno především prostému člověku a míří k cíli, aby skrze ně víra a vnitřní člověk byl posílen!" V kázání tedy má převládat prvek týkající se péče o duši člověka nad vyučováním, které působí více na jeho rozum.

Ptejme se i my dnes po duchovním obsahu a moci Ducha při zvěstování v našich sborech. Zůstává vážnou otázkou, jak Pán Ježíš Kristus skrze Duchem naplněné svědky může učinit svou vůli zřetelnou mezi námi!

Filipu Jakobu Spenerovi se nejednalo tenkrát o nějaké nové učení, o víru rozumu, nýbrž o osvědčení křesťanství všedních dnů. Mnozí mu nadšeně přizvukovali, druzí jej odmítali. Byl mužem, který se netlačil dopředu, nechtěl se pokládat za většího než byl. Chtěl být jen poslušen Božímu povolání, protože Bůh ho povolal k tomu, aby skrze něj povstalo duchovní probuzení k obnově prvokřesťanské praxe v církvi i v životech věřících. A toto duchovní hnutí působí dodnes ...

G. B. (-stu)

Zprávy z našich sborů

„Hospodin je můj pastýř." Tato slova 23. žalmu byla jistotou a základem víry milé sestry Antoinetti L. VORÁSKOVÉ, kterou si Pán povolal k sobě 23. srpna t. r. ve věku 83 let. Plných 60 let strávila ve Spojených státech, kde ve 42. roku svého věku poznala Pána Ježíše jako Beránka Božího a svého Spasitele. Nezapomínala na svou rodnou vlast a na své přátele, kterým posloužila svědectvím a některé přivedla k Pánu Ježíši. Ve svých 18 letech odcestovala do ciziny za prací a do vlasti se vrátila jako osmasedmdesátiletá, aby po pětiletém pobytu u příbuzných odešla k svému Dobrému Pastýři do nebeského domova.

Věřící z Plzně

Dve Pilátove otázky sú predmetom úvah každej generácie:

1. Čo mám urobiť s Ježišom, zvaným Kristom (Mt 27:22)?
2. Čo je pravda (J 18:38)?

A pretože sú veľmi aktuálne aj dnes, venujme im pozornosť.

Pilát ako rímsky prokurátor v Judei a teda najvyšší predstaviteľ vrchnosti, bol postavený pred veľmi ťažký problém. Mal vyniesť rozsudok nad Ježišom.

V priebehu vyšetrovania Pilát poznal, že Pán Ježiš je nevinný. Neváhal to oznámiť žalobcom: „Ja nenachádzam nijakej viny na ňom" (J 18:38). Snažil sa Ho rôznymi spôsobmi oslobodiť a prepustiť, ale keď stroskotal aj jeho zámer s Barabášom, bezradne sa pýta: „Čo mám urobiť s Ježišom?"

Židia zhromaždení okolo radnej budovy i v nej svorne odpovedajú: „Ukrižuj Ho!" Ovplyvnený – poštvaný dav sa stáva hybnou silou. Na jednej strane svedomie diktuje: je nevinný, neubližuj mu! Na druhej strane je tu strach: „A keď počul Pilát to slovo, ešte väčšími sa bál ..." (J 19:8). Dáva si priniesť vodu a okázale si pred zástupom symbolicky umýva ruky so slovami: „Som čistý krvi tohoto spravodlivého" (Mt 27:24), „vy vidzte" (t. zn. to je vaša vec). A keď ľud bez výhrady berie vinu na seba, Pilát prepustil Barabáša a Ježiša zbičoval a vydal Ho, aby bol ukrižovaný (Mt 27:26).

Možno, že si niekto pomyslí: Pilát nemohol konať inak, je nevinný vo veci smrti Pána Ježiša. Položme si však otázku: mal Pilát svedomie čisté? Čo znamená jeho otázka: Čo je pravda? Nejde o pravdu vo zmysle súdnom alebo svedeckom. Nejde o súhlas medzi skutočnosťou a výpoveďou. Pravda – to je súbor božských skutočností a poznanie Božej podstaty, obsah Božieho zjavenia svetu, objektívne poznanie Boha. „Ja som sa nato narodil a nato som prišiel na svet, aby som vydal pravde svedectvo" (J 18:37). Moje kráľovstvo je vláda pravdy, služba pravde v príkrej protive vôči krá-

ľovstvám hmotnej moci a okázalej slávy. Zemské tróny stoja na mečoch. Moje kráľovstvo je založené na pravde. Moja vláda má jedinú zbraň a tou je pravda. Boh je pravda (J 8:46–47) a každý, kto je z Boha splodený (1:13), rozumie tomuto heslu nového kráľovstva a zoskupuje sa okolo Pána Ježiša, čuje Jeho hlas, pretože v ňom cíti božskú silu.

Čo na to mohol povedať Pilát, predstaviteľ rímskej moci, založenej na výbojoch, bohatstve a násilí? To presahovalo jeho chápanie, pretože sa to vymykalo jeko skúsenosti. Jeho otázka „Čo je pravda?" nebola otázkou duše, ktorá hľadá pravdu a usiluje o ňu, ale výkrik rozumu, ktorý si zúfa nad možnosťou nájsť pravdu. Pilát nečaká odpoveď. Nejde mu o to, čo Pán Ježiš mieni pravdou. Je to skôr skepsa. Čo s pravdou? Kde by sme došli s filozofovaním o pravde? Čo by sme si s ňou počali i keby sme ju našli? Otázku pravdy prenecháva takým, akým je Ježiš. Pilát odmieta výzvu uznať pravdu Ježišom prinesenú a podrobiť sa jej, ale sa ani nechce rozhodnúť proti Nemu. Háji pre seba právo neutrality v tejto otázke poslednej pravdy.

A tak sa Pilát dostáva na cestu, po ktorej dojde k rozhodnutiu, ktoré je v rozpore s jeho presvedčením a s mocou mu zverenou. Je to irónia, že Pilát, ktorý ako predstaviteľ rímskej moci a práva má byť na stráži proti všetkým rozvratným snahám, je proti svojmu lepšiemu poznaniu privedený k tomu, aby konal nielen proti pravde a spravodlivosti, ale i proti záujmom, ktoré mal zastávať. Prepustil totiž skutočného buriča a vydal na smrť toho, proti komu žaloba z poburovania bola krivo vznesená.

Áno, Pilát hreší, i keď jeho hriech je menší ako tých, ktorí mu Pána Ježiša vydali (J 19:11). Je to nerozhodný slaboch, ktorý vie čo je to spravodlivosť a snáď by aj rád postupoval podľa svojho poznania, ale chýba mu pevnosť a dôslednosť.

Je prirodzené, že táto dejinná postava Pilátova zaujímala kresťanstvo. Vzniklo o ňom mnoho legiend na konci druhého storočia, dokonca vraj bola napísaná kniha Acta Pilati (Skutky Pilátove) podľa vzoru Skutkov apoštolských, namierená však proti kresťanom.

Jedna z legiend hovorí, že Pilát je v najhlbšej časti Hádesu a umýva svoje ruky v nádobe s vodou. Po každom umytí sa díva na svoje ruky, ale krv z ich povrchu nemizne. Znovu ich ponára do vody a energicky trie, ale márne. Z jeho úst sa zakaždým ozýva zúfalý nárek: „Či nikdy nebudú čisté? Či nikdy nebudú čisté!" – Nie Pilát, tvoje ruky nikdy nebudú čisté, pretože sú potriesnené krvou nevinného Božieho Syna.

Pre Piláta je už neskoro. Nemôže sa očistiť, hriech nemôže odčiniť. Po ukrižovaní Pána Ježiša ešte znásobil svoje zlé činy, až bol predvolaný do Ríma, aby sa zodpovedal cisárovi Tiberiovi. Ten však zomrel skôr ako sa Pilát do Ríma dostavil. Potom bol Pilát vypovedený do južného Francúzska, kde vraj spáchal samovraždu. Odmietol poznanie pravdy, hoci jej bol tak blízko.

Ale pre mnohých je ešte čas. Ešte sa človek môže rozhodnúť, **čo urobí s Ježišom.** A na tom záleží naša večnosť. Sú len dve možnosti: prijať Ho, alebo odmietnuť. Je to rovnako ako s darom, ktorý nám niekdo dáva. Buď vystrieme ruku a príjmeme ho, alebo odmietneme. Tu nejaká „neutrálnosť" nejestvuje. A Boh pred každého človeka tento dar stavia: „Kto verí v Syna, má večný život, ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom" (J 3:36). „Kto verí v Neho nebude odsúdený, ale ten, kto neverí, už je odsúdený, lebo neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho" (J 3:18). Boh bude súdiť človeka tiež na základe toho, čo urobil s Jeho Synom.

Dnes je ešte čas rozhodnúť sa pre Neho, otvoriť Mu svoje srdce a odovzdať sa Mu, lebo On je pravda. Pravda je Jeho smrť na Golgote za naše hriechy. Pravda je istota spasenia, právo a moc synovstva Božieho.

-jos

Kdo nechce věřit v Pána Ježíše Krista, musí si vědět rady, jak se bez Něho obejít. Ty a já se však bez Něho neobejdeme. Potřebujeme někoho, kdo by nás pozvedl a držel pevně v životě; kdo by nám vložil svou ruku pod hlavu, až budeme umírat. A to On svrchovaně dovede podle toho, co je o Něm psáno.

M. Claudius

? OTÁZKY A ODPOVĚDI ?

OTÁZKA:

Jak máme rozumět slovům: „Pozdravujte se vespolek v políbení svatém" (Ř 16:16, 1K 16:20) a jak to provádět v praktickém životě?

ODPOVĚĎ:

V uvedeném textu zalíbilo se Duchu svatému napsat nejen „políbení", ale „svaté políbení". A v tom je klíč k pochopení uvedených veršů.

Jidáš také líbal, dokonce Pána Ježíše. Jeho polibek byl však polibkem zrady, vycházel z nízkých pohnutek srdce. Je to polibek zavrženíhodný. A takovým polibkem je nejen polibek Jidášův, ale každý, který je přetvářkou, mrtvou formou, pouhým zvykem apod.

V 1Pt 5:14 čteme: „Pozdravtež jedni druhých v políbení laskavém", a v 2K 5:14: „Láska zajisté Kristova nutí nás" (víže nás). Kde tedy je tato láska Kristova účinná, kde nás pudí k činnosti (a o charakteru polibku víme, že je svatý) – tam nebude v praktickém životě zatěžko takový pozdrav uskutečnit!

Písmo mluví často o polibcích podivuhodným způsobem: milém – ve Velepísni; při uvítání (1M 29:11, 13), při loučení (1K 16:20); mezi přáteli (1S 20:41); zvláštním způsobem (2S 20:9) na Východě dosud používaným (u Arabů). Zaměřme svou pozornost však na Nový zákon, kde je řeč o bratrském polibku mezi Božími dítky. Takový polibek je znamením obecenství lásky (Sk 20:37), obecenství se Synem (Ž 2:12). Jak je odporné, když toto svědectví o obecenství lásky je znesvěcováno zneužíváním či předstíráním jako v případě Jidášova polibku. Jaký to protiklad proti našemu „svatému políbení"! Apoštolové kladli důraz nejen na pozdravy všeobecně (viz např. 2j 10), ale také na políbení jako pozdrav lásky zvláště. Žel, že mezi námi je pro to málo pochopení.

Bratrské políbení je zvláštním výrazem obecenství Boží lásky, jestli se nekoná mechanicky, lhostejně, nýbrž uváženě a s vnitřní účastí. Pokud jde o jeho praktické provádění, tedy pojem „svatý" vyjadřuje pochopitelně i tu skutečnost, že bratří budou líbat jen bratry a sestry pouze sestry jako znamení lásky v Pánu. Dále je třeba zdůraznit, že polibku jako pozdravu používáme jenom tehdy, jestliže je srdce přitom a jestliže jsme vpravdě tomu druhému t a k b l í z k o v Pánu. Vždyť „svatý" znamená „oddělený pro Pána"! Zdravíme se tak, jestliže jsme si vědomi svého závazku, aby naše vzájemné vztahy nebyly pokrytectvím, podvodem, přetvářkou nebo jen obyčejnou zvyklostí. To, že apoštol adresuje toto napomenutí celé církvi, ukazuje, že polibek neznamená formu pozdravu pro ty, kteří bydlí na rozličných vzdálených místech, kteří se zase po dlouhém čase sešli, nýbrž že by se tento pozdrav políbením svatým měl uplatňovat uvnitř shromáždění, při každém sejití vykoupených! Má-li to být polibek na ústa, líce nebo čelo – to nám není řečeno. To záleží na každém z nás a nikdy to nemá být předmětem úzkostlivého uvažování či direktivního stanovení. Rozhodujícím je vědomí, že se podnes zdravíme tímto výrazem vřelého vnitřního vztahu, který je podstatou obecenství lásky s naším drahým Pánem, do kterého jsme byli všichni pojati, jimž jsme navzájem spojeni a semknuti! Tím radostněji a nenuceněji budeme toto obecenství vyjadřovat, čím více si budeme uvědomovat naše spojení v Duchu Pána Ježíše Krista a v neošemetné bratrské lásce!

A ještě jedno: Písmo nás často varuje před „přijímáním osob"! Kéž bychom si byli vědomi v okamžiku, kdy bratrské políbení dáváme, že s v a t o s t z c e l a v y l u č u j e „přijímání osoby"!

-stu

POZNÁMKY
k listu apoštola Pavla Kološanom 2:6-9

(Stručný záznam úvah na krajovom zhromaždení v Brne)

U veriacich v Kolosách zrejme došlo k rozkolísaniu viery, odchýlky od počiatkov a základov, čo apoštola Pavla viedlo k napomínaniu a varovaniu. Pretože situácia v dnešnej Cirkvi má so situáciou tohto zboru zjavnú súvislosť, je Božie posolstvo skrze apoštola Pavla veľmi dobové a aktuálne.

6. verš – „Ako ste prijali Krista Ježiša Pána, tak v Ňom choďte . . ."

– Prijatie Krista Ježiša Pána znamená veľkú, s ničím neporovnateľnú udalosť v živote človeka. Človek prijíma do srdca, do života Pomazaného Proroka, Kráľa, Kňaza, prijíma Božieho Syna, ktorý prijal ľudské telo a ľudské meno, prijíma Pána všemohúceho a všetkým vládnuceho. Ale zároveň sa udiala ešte väčšia realita – Kristus prijal nás, v Ňom sa upevňovať, Ním sa napĺňovať. On prijal nás!

Prijatie Pána Ježiša ešte nie je na vzhľade, veku, postavení v rodine, zamestnaní a pod. nejako vidieť, nastáva však podstatná zmena v správání sa, zmena pokiaľ ide o cieľ života i jeho zmysel. Prijatie je s chodením prvá dvojica neviditeľnej a viditeľnej skutočnosti.

Prečo nechodíme v Kristu dnes tak ako predtým? Chyba je v odklone od podstaty, únik z atmosféry „prijatia", ktorá bola priam nabitá vierou, nádejou, láskou, pokojom, horlivosťou, radosťou . . .

Vráťme sa k podstate, k prijatiu Krista Ježiša Pána!

7. Verš a) „. . . v Ňom zakorenení a budovaní . . ."

To je druhá dvojica neviditeľnej a viditeľnej skutočnosti.

Korene, základ, nikto nevidí, vidí však peň, listy, ovocie, vidí rast, budovanie, prosperitu alebo anarchiu a úpadok. Ako vyzerá viditeľná časť diela, záleží na tej neviditeľnej časti. Iný preklad slova „zakorenení" znie „zotrvávajúci v živom spojení s Kristom".

Upadáme, nerastieme, nezelenáme sa a neprinášame ovocie? Potom nie sme zakorenení v Kristu, ale do niekoho alebo niečoho iného.

Zakorenenie vyjadruje určitú zásadovosť, principiálnosť. Ak sú to však zemské veci, či ktokoľvek iný a nie Kristus, je to nesprávne, chybné, často tragické zakorenenie. Niekedy je potrebné odstrániť chybne zakorenený strom aj s koreňmi. Ak zostaneme v Kristu pevne zakorenení, nebude obáv o náš rast, ani o naše ovocie, ani o náš cieľ, víťazstvo či odmenu.

Zakoreneniu predchádza presadenie rastliny, stromčeka z inej pôdy. Dobrý záhradník presádza plánku, ktorá má vrodené sklony odolávať zhubným vnútorným i vonkajším vplyvom – pôde, počasiu, skúškam a pod. Pravda plánku treba prešteplť a starať sa o ňu. Aj nás „plánky" presadil nebeský Záhradník do svojej záhrady, do svojej pôdy, prešteplil nás a dáva nám možnosť rastu. Nech je naše budovanie, naša prosperita adekvátna stavu a pozícii, do akej nás umiestnil náš Pán!

7. verš b) – „. . . ako ste naučení, hojnejte, upevňujte sa vo viere a v ďakovaní."

To je tretia dvojica neviditeľnej a viditeľnej skutočnosti. Náuku, učenie, teóriu nie je možné vidieť, vidieť iba jej kladný alebo záporný vplyv na život viery. Ak nehojnieme vo viere, neupevňujeme sa a nemáme za čo ďakovať, čo je viditeľné až veľmi dobre, je otázka, aké učenie je vlastne v nás. Kristovo alebo nejaké iné. Aj to napohľad najlepšie učenie nemôže mať na nás pozitívny vplyv pokiaľ ide o vieru, jej pevnosť a jej vďačný život.

8. verš – „Hľaďte, aby vás niekto nezajal v lúpež . . ."

To je vážne varovanie apoštola Pavla ohľadne možnosti zajatia kresťana do „krajiny" filozofie, svetskej múdrosti, prázdneho zvodu, svetských živlov, podania ľudí, nie podľa Krista.

Vymenované veci – to sú ohromné armády s veľmi dobrými štábmi, taktikou i technikou, ktoré často odvádzajú do zajatia jednotlivca, rodinu, zbor. Vyvarujme sa takémuto zajatiu, pomáhajme opäť do slobody takto zajatým. Vracajme sa znova a znova ku Kristu, v ktorom v zmysle 9. verša uvažovaného predmetu prebýva všetka plnosť božstva telesne, v ktorom sme naplnení, ktorý je zdroj i cieľ nášho života. -jk

V roce 1842 se odebral George Clephane, mladý Skot, do Kanady, aby tam začal nový život. Byl nejstarším synem a ačkoliv žil v křesťanském prostředí, dostal se do špatné společnosti a už jako dvacetiletý propadl alkoholu. Otec ho chtěl zachránit, proto ho poslal do Kanady, aby v nové zemi, v novém prostředí mohl začít nový život.

Ale změna okolí Georga nezměnila. Příliš brzy se i tam seznámil se špatnými lidmi a peníze promarnil hýřením. Jednoho rána ho nalezli v příkopě u silnice tělesně vyčerpaného následkem předcházející opilosti. Brzy na to zemřel. Psal se rok 1851 a Georgovi bylo 32 let.

Zpráva o jeho smrti vyvolala velký zármutek v jeho rodině, nejvíce byla zarmoucena nejmladší dcera Elizabeth Cecilia. Zpráva o smrti jejího bratra ji zastihla v předvečer 21. narozenin. Ona měla ráda „černou ovci rodiny" a vždycky věřila, že i jeho má Bůh rád. Přemýšlela, zda její bratr v posledních hodinách života neučinil pokání a neobrátil se k Pánu Ježíši, vždyť tolik za něho prosila! Pod vedením Božího Ducha vložila tyto své úvahy do básně:

Tam v bezpečné skrýši dlí oveček houf,
těch devětadevadesát,
jen jediná bloudí kdes v pustině skal,
jsouc vzdálena pastýřské péče a bran.
Ty, Pastýři dobrý, zde ostatní máš
nechť znají Tvou lásku a péči,
tu zbloudilou zanech již v hornatých zdech,
ať zajde tam v bolestné léči.
Já musím jít nalézti, přivésti zpět,
tu jedinou, zbloudilou, již zvrátil svět.
Ovečko ztracená, ovečko drahá,
kam jenom odešlas' od péče mé!?
V pustině trnité, zrádné a temné,
hledá tě láska má a slzy mé . . .

Tak pastýř šel nocemi přes trní houšť,
šel kamením, hloubkami vod,
šel pouští i výškami neschůdných hor,
až na čele vypustal mu krvavý pot.
A na rukou, na nohou prýští mu krev,
jak láska jej zlou cestou vedla,
však konečně uslyšel své ovce hlas,
již v hlubokou strž cesta vedla.
Tak bezmocnou, zraněnou nese ji zpět,
tu jedinou, zbloudilou, již vrátil svět.
Ovečko ztracená, ovečko drahá,
nevzdal se nikdy již od péče mé!
V pustině trnité, zrádné a temné,
našla tě láska má a slzy mé.

Truchlící sestra nepomýšlela na uveřejnění této básně. Napsala ji ke své vlastní útěše a nechala ji ležet v psacím stole. Po její smrti v roce 1869 bylo nalezeno osm jejích básní a otištěno v knize Family Treasury.

V roce 1874 byli ve Skotsku evangelisté Moody a Sankey. Když ukončili evangelizační shromáždění v Glasgowě, odjížděli na 4 měsíce do Edinburgu. Na nástupišti D. Sankey koupil noviny a při jejich prohlížení ve vlaku zahlédl v rohu jedné stránky

DEVĚTADEVADESÁT. Právě v tomto čísle novin, vycházejících v Glasgowě, otiskli báseň zemřelé Elizabethy.

Slova udělala na Sankeyho hluboký dojem a začal je předčítat Moodymu. Měl za to, že by se báseň dala vhodně použít pro evangelizaci. Zjistil však, že Moody je zamyšlen nad nějakým dopisem. Sankey vyřízl tuto báseň a vložil ji do svého notového zpěvníku.

Příští den Moody mocně a horlivě hovořil ve shromáždění na téma „Dobrý Pastýř". Potom vyzval Dr. Bonara ke krátkému proslovu. Mezitím se zeptal Sankeyho, zda nemá vhodnou píseň, kterou by mohl ukončit shromáždění.

„Náhle mi bylo, jako bych slyšel výzvu: Zazpívej sólo podle básně, kterou jsi četl ve vlaku", řekl později Sankey o této chvíli. „Ale jak mohu zpívat, když nemám k ní noty? Avšak znovu jsem slyšel důrazně, že ta nádherná a přiléhavá slova musím zazpívat. Vzal jsem tedy výstřižek z novin, pozvedl srdce v prosbě o pomoc k Bohu, abych zpíval pro zaujetí a pozorumění posluchačů. Pak jsem začal hrát. Nota za notou mi byly dány v nápěvu tak, jak jej známe dodnes."

Když ukončil první sloku, stál před dalším problémem. „Budu moci zopakovat tento nápěv i v dalších slokách?" Ale i to mu bylo dáno. „Po skončení zpěvu proběhl celým shromážděním jediný vzdech a já věděl, že píseň zasáhla srdce mých skotských posluchačů."

Kazatel Moody přistoupil s pohnutím k Sankeyovi, nahnul se nad harmonium a zeptal se: „Odkud máte tuto píseň?" – „Je to právě ona, kterou jsem vám předčítal včera ve vlaku, ale vy jste mě neposlouchal."

Tak se zrodila píseň „Devětadevadesát" a vydala se odtud do celého světa. V kolika jazycích je až dodnes zpívána! Kolika zbloudilým srdcím posloužila k návratu domů – k Bohu.

× ×

Jistá věřící Angličanka, která měla velký zájem o práci Moodyho a Sankeyho, vzala při své cestě do Paříže několik zpěvníků, vydaných těmito evangelisty. Večer po příjezdu položila jeden zpěvník na stůl v čítárně hotelu.

Druhého dne si knihy všiml mladý Angličan, který přijel do Paříže za rozptýlením. Jména Moody a Sankey mu byla známa, protože jeho věřící sestra ho často vybízela, aby navštívil jejich shromáždění, ovšem bezvýsledně. Bezmyšlenkovitě otevřel knihu a jeho oči padly na dva řádky:

jen jediná bloudí kdes v pustině skal,
jsouc vzdálena pastýřské péče.

„Marie by řekla, že tou bloudící ovcí jsem já," řekl si, odstrčil knihu a šel do opery. Ale všechny pokusy zapomenout na ona slova selhaly. I v opeře uprostřed nádherné hudby a obklopený veselím se mu zdálo, že slyší znovu a znovu:

jen jediná bloudí kdes v pustině skal,
jsouc vzdálena pastýřské péče.

Byl rád, když se dostal do hotelu a mohl jít spát. To první, co mu přišlo ráno po probuzení na mysl, byla slova písně, která ho již včera tak pronásledovala. Několik dnů měl pocit velké stísněnosti. Konečně byl nucen vyhledat zpěvník a podívat se, jak celá píseň zní:

Tam v bezpečné skrýši dlí oveček houf
těch devětadevadesát.

„To je Marie," řekl si. Ona je v bezpečné skrýši.
Jen jediná bloudí kdes v pustině skal,
jsouc vzdálena pastýřské péče a bran.

„A to jsem já!" Už ne „Marie by řekla", ale sám to poznává a vyznává. Za dva dny onemocněl. Lékaři, který ho prohlížel a byl věřícím křesťanem, otevřel své srdce a s jeho pomocí se přivinul k Dobrému Pastýři, který použil této písně, aby zbloudilou ovečku přivedl domů, k Otci.

připr. D. Z.